

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/163/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115206536
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1115206536.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej, st. a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v spore žalobcu: O. C., D., XX.XX.XXXX, M. X, N., právne zast.: M. G. Z., H. X, N., proti žalovanému: Slovenská F., S. O. G. G. O. W. V. S.Z. Z. F., D. Z. X, N., za účasti intervenienta na strane žalovaného: O. Č. N. - F., O. XX, N., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. mája 2022 č.k. 10C 78/2015-616 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného náhrady škody vo výške 740.000 eur s príslušenstvom titulom nesprávneho úradného postupu stavebného úradu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zamietol. Žalovanému a intervientovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom tým, že medzi žalobcom ako jediným spoločníkom spoločnosti O. Z..F..P. a zároveň budúcim predávajúcim, ďalej spoločnosťou IPAX, s.r.o. ako budúcim kupujúcim a spoločnosťou O. Z..F..P. bola dňa 6.10.2010 uzatvorená zmluva o budúcej zmluve, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal prediť budúcemu kupujúcemu 100% obchodný podiel v spoločnosti MEMENTO s.r.o. za cenu 1.800 000 eur za podmienky, že spoločnosť O. Z..F..P. najneskôr do 31.12.2011 zabezpečí vydanie právoplatného územného rozhodnutia na umiestnenie stavby „N. W. F.“ v katastrálnom území F., vo vzťahu ku ktorej už bol dňa 28.09.2009 podaný návrh na vydanie územného rozhodnutia, ako aj vydanie právoplatného stavebného povolenia, eventuálne do 30.06.2012, avšak pre ten prípad mala byť budúcemu kupujúcemu poskytnutá zľava z kúpnej ceny vo výške 15%. Žalobca tvrdil, že stavebný úrad Mestskej časti N. - F. postupoval v územnom konaní v rozpore s právnymi predpismi, spôsobil ničím neodôvodnené prietahy, a preto ani rozhodnutie o umiestnení stavby, ani stavebné povolenie neboli vydané v čase, kedy ich žalobca očakával. Poukázal na to, že Krajský stavebný úrad v Bratislave na základe jeho návrhu na opatrenie proti nečinnosti stavebného úradu dňa 02.02.2012 atrahoval pôsobnosť vecne a miestne príslušného stavebného úradu Mestskej časti N. - F. a vyhradil si právomoc rozhodnúť v územnom konaní sám. Uviedol, že Krajský stavebný úrad v Bratislave v opatrení č. A/2012/1482/KOL zo dňa 02.02.2012 konštatoval nečinnosť správneho orgánu a následne už dňa 20.03.2012 vydal rozhodnutie o umiestnení stavby, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.04.2012. Vzhľadom na uvedené mal za to, že spoločnosť O. Z..F..P. už nevedela zabezpečiť právoplatné stavebné povolenie na realizáciu stavby do 30.06.2012 tak, ako to bolo dohodnuté v zmluve. Tvrdil, že z dôvodu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu Mestskej časti N. - F.

nedošlo k uzavretiu zmluvy o prevode 100% obchodného podielu v spoločnosti O. Z..F..P.. na budúceho kupujúceho, a preto, keďže sa žalobca dostal do finančných ťažkostí v dôsledku nekonania správneho orgánu, nakoniec svoj obchodný podiel previedol na spoločnosť O. S. U.. so sídlom H. Y., F. H., H., Britské panenské ostrovy, a to za kúpnu cenu 1.060 000 eur. Žalobca si tak v predmetnom konaní uplatnil škodu vo výške 74.0000 eur, predstavujúcu rozdiel medzi kúpnu cenou dohodnutou v zmluve o budúcej zmluve (1.800 000 eur) a skutočnou kúpnu cenou, za ktorú bol obchodný podiel prevedený (1.060 000 eur), ako aj úrok z omeškania z uvedenej sumy od 02.08.2015 do zaplatenia.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú z dôvodu nesplnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok na vznik zodpovednosti štátu za škodu, ako aj pre neunesenie dôkazného bremena. Poukázal na to, že uzavretie zmluvy o prevode obchodného podielu medzi žalobcom a spoločnosťou L., Z..F..P.. predpokladalo splnenie viacerých skutočností, nielen zabezpečenie vydania územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Tvrdil, že aj vzhľadom na ďalší postup správnych orgánov, možnosti uplatňovania námietok v územnom a stavebnom konaní, ktoré aj boli uplatňované, ako aj možnosti využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Správneho poriadku žalobca nemohol považovať v čase uzavretia zmluvy o budúcej zmluve za jednoznačné, že do 31.12.2011, resp. do 30.06.2012, spoločnosť O. Z..F..P.. zabezpečí vydanie právoplatného územného rozhodnutia na umiestnenie stavby, ako aj právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby. Žalovaný mal za to, že žalobcovi ako jedinému spoločníkovi a zároveň konateľovi spoločnosti O. Z..F..P.. bolo známe, že k vydaniu právoplatného územného rozhodnutia nedošlo, pretože návrh na vydanie územného rozhodnutia trpel vadami, zároveň k návrhu neboli doložené právoplatné povolenia od orgánu ochrany prírody o povolení výrubu stromov a drevín. Uviedol, že z uvedeného dôvodu Krajský stavebný úrad v Bratislave zrušil rozhodnutie stavebného úradu o umiestnení stavby, a preto stavebný úrad vyzval spoločnosť O. Z..F..P.. na doloženie právoplatného povolenia orgánu ochrany prírody, ktorým však táto spoločnosť nedisponovala, a preto dňa 16.08.2011 a tiež dňa 14.12.2011 uvedená spoločnosť požiadala stavebný úrad o predĺženie lehoty. Žalovaný preto tvrdil, že bez stanoviska dotknutého orgánu ochrany prírody nebolo možné rozhodnúť. Tvrdil, že vzhľadom na nemožnosť získať povolenie na výrub stromov a drevín spoločnosť O. Z..F..P.. zmenila zámer pôvodného výrubu stromov a drevín na novú presadbu príslušných drevín. Poukázal na to, že pokiaľ sa žalobca aj napriek vyššie uvedeným nedostatkom územného a stavebného konania zaviazal na uzavretie zmluvy o prevode obchodného podielu, potom išlo výlučne o zabezpečenie obchodnozávazkového vzťahu žalobcu ako podnikateľského subjektu v rámci jeho podnikateľskej aktivity a za takéto konanie a podnikateľské riziko nemožno vyvodzovať zodpovednosť štátu. Mal za to, že v danom prípade išlo jednoznačne o podnikateľské riziko žalobcu, pokiaľ sa zaviazal na úkony, ktoré boli závislé od splnenia ďalších podmienok. Podľa žalovaného žalobca navyše ani nepreukázal, že by boli splnené aj ďalšie podmienky potrebné k tomu, aby mohol so spoločnosťou L., Z..F..P.. uzatvoriť zmluvu o prevode obchodného podielu, keď napríklad podmienkou prevodu obchodného podielu bol aj prevod nehnuteľností na spoločnosť O. Z..F..P., pričom podľa výpisu z katastra nehnuteľností sa ako titul nadobudnutia uvádza vyhlásenie vkladateľa až zo dňa 13.6.2013. Žalovaný mal preto za to, že tým, že žalobca nepreviedol nehnuteľnosti na spoločnosť O. Z..F..P.. tak, ako sa zaviazal v zmluve o budúcej zmluve, potom znížil hodnotu obchodného podielu, ktorý neskôr prevádzal. Bol toho názoru, že žalobcom uplatnená náhrada škody nepredstavuje skutočnú škodu, práve naopak, žalobcom definovaná škoda by sa mohla chápať iba ako ušlý zisk. Tvrdil však, že neuzavretím zmluvy o prevode obchodného podielu s budúcim kupujúcim nedošlo k zmenšeniu majetku žalobcu, pričom ani priznanie náhrady škody z titulu očakávaného rozmnoženia majetku podľa žalovaného nebolo dôvodné, keďže vzhľadom na uvádzaný priebeh konania nebolo naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku. Okrem toho žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal, že práve v dôsledku toho, že spoločnosť O. Z..F..P.. nezabezpečila vydanie právoplatného územného rozhodnutia a stavebného povolenia, mu vznikla škoda v takej výške, v akej si uplatnil, teda tvrdil, že žalobca nepreukázal, aký vplyv na uplatnenú výšku škody mala neexistencia územného rozhodnutia a stavebného povolenia spoločnosti O. Z..F..P.. v čase, keď mal žalobca previesť obchodný podiel na spoločnosť L., Z..F..P., resp. ako sa skutočnosť, že žalobca už disponoval územným rozhodnutím, ale nedisponoval stavebným povolením, prejavila v cene, za ktorú prevádzal obchodný podiel spoločnosti O. S. U.. V neposlednom rade žalovaný namietal aj neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, keďže podľa neho išlo o žalobcovo riziko, pokiaľ sa zaviazal na splnenie niečoho, čo nemohol naisto očakávať.

4. Žalobca v replike uviedol, že spoločnosť O. Z..F..P.. už dňa 28.9.2009 podala príslušnému stavebnému úradu Mestskej časti N. - F. návrh na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia, súčasťou ktorého boli už aj vyjadrenia a súhlasné stanoviská od potrebných inštitúcií, keďže potrebné prílohy k návrhu na vydanie rozhodnutia spoločnosť O. Z..F..P.. dopredu konzultovala s týmto stavebným úradom. Poukázal na to, že stavebný úrad dňa 13.1.2010 vydal oznámenie o začatí územného konania a upustení od ústneho konania, t.j. 107 dní po začatí územného konania s tým, že z dôvodu, že stavebný úrad opomenul niektorých účastníkov konania, potom dňa 22.2.2010 vydal ďalšie oznámenie o začatí územného konania a upustení od ústneho konania. Tvrdil, že stavebný úrad následne dňa 5.3.2010 vydal rozhodnutie o prerušení územného konania do vydania stanoviska Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, krajský dopravný inšpektorát, Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava a Regionálneho úradu verejného zdravotníctva k námietkam účastníkov konania s tým, že stavebný úrad vydal rozhodnutie o umiestnení stavby až dňa 29.11.2010, t.j. po viac ako 14 mesiacoch od podania návrhu na vydanie rozhodnutia. Žalobca mal za to, že stavebný úrad zjavne porušil zákonom stanovené lehoty. Ďalej dodal, že voči rozhodnutiu stavebného úradu zo dňa 29.11.2010 podali niektorí účastníci konania odvolanie, ktoré bolo doručené nadriadenému Krajskému stavebnému úradu v Bratislave až dňa 01.03.2011. Žalobca uviedol, že Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím zo dňa 30.03.2011 zrušil rozhodnutie stavebného úradu o umiestnení stavby pre porušenie zákona zo strany stavebného úradu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Podľa neho potrebu nového konania a rozhodnutia je možné pripočítať na ťarchu stavebného úradu, ktorý oddialil vydanie konečného rozhodnutia v uvedenej veci. Bol toho názoru, že došlo k porušeniu § 3 ods. 2 Správneho poriadku, najmä, ak spoločnosť O. Z..F..P.. pred podaním návrhu na vydanie rozhodnutia požiadala z dôvodu urýchlenia územného a stavebného konania jednotlivé inštitúcie o poskytnutie záväzného stanoviska a postupovala podľa poučení stavebného úradu. Tvrdil, že k predĺžovaniu správneho konania došlo z dôvodu nesprávnych postupov stavebného úradu, či podania nesprávneho poučenia. Mal za to, že z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva zodpovednosť stavebného úradu za prieťahy v rámci územného konania. Poukázal na to, že stavebný úrad následne až dňa 8.7.2011 vydal rozhodnutie o prerušení územného konania, v ktorom zároveň vyzval spoločnosť O. Z..F..P.. o doplnenie svojej žiadosti o ďalšie stanoviská a povolenia od príslušných orgánov. Zdôraznil, že paralelne popri územnom konaní Miestny úrad Mestskej časti N. - F. zároveň aj ako orgán štátnej správy ochrany prírody a krajiny viedol konanie, ktoré malo slúžiť ako podklad k územnému konaniu a ktoré podľa žalobcu bolo prerušené práve pre stavebným úradom nezákonne podmienenú potrebu doloženia rozhodnutia orgánu ochrany prírody a krajiny. Žalobca uviedol, že predmetný orgán štátnej správy ochrany prírody a krajiny napriek všetkým potrebným podkladom nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, a preto spoločnosť O. Z..F..P.. listom zo dňa 11.8.2011 a dňa 16.09.2011 oznámila nečinnosť tohto orgánu Obvodnému úradu životného prostredia v N., ktorý následne vyzval prvostupňový orgán štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vydanie rozhodnutia do 30 dní od prevzatia výzvy. Žalobca tvrdil, že Miestny úrad Mestskej časti N. - F. rozhodol o zamietnutí žiadosti žalobcu ohľadom výrubu drevín až dňa 30.1.2012, ktoré mu bolo doručené až koncom júla 2012. Mal za to, že aj uvedené konanie predstavuje hrubú nečinnosť správneho orgánu, ktorá mala vážny vplyv na prieťahy v územnom konaní. Ďalej dodal, že vzhľadom na dlhodobú a neodôvodnenú nečinnosť stavebného úradu bola spoločnosť O. Z..F..P.. nútená listom zo dňa 26.1.2012 požiadať Krajský stavebný úrad v Bratislave na postup v zmysle § 50 Správneho poriadku, ktorý nakoniec listom zo dňa 2.2.2012 vykonal opatrenie proti nečinnosti stavebného úradu a vyhradil si právomoc rozhodnúť v uvedenej veci a následne dňa 20.3.2012 vydal rozhodnutie o umiestnení stavby. Podľa žalobcu aj z uvedeného vyplýva zodpovednosť stavebného úradu za prieťahy v územnom konaní, keď tvrdil, že stavebný úrad mal konať o návrhu na umiestnenie stavby aj napriek nečinnosti orgánu ochrany prírody tak, ako to neskôr uviedol Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 10Sžo/91/2016 zo dňa 27.09.2017. Vzhľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že od podpísania zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 6.10.2010 bolo reálne a opodstatnené očakávať, že ak by stavebný úrad postupoval v súlade so zákonom a v konaní by nespôsobil zbytočné prieťahy, potom by spoločnosť O. Z..F..P.. do 31.12.2011 zabezpečila právoplatné územné rozhodnutie a právoplatné stavebné povolenie. Žalobca uvedené odôvodňoval tým, že kým od podania návrhu na vydanie rozhodnutia (28.09.2009) do atrahovania pôsobnosti Krajským stavebným úradom v Bratislave (06.02.2012) prešlo viac ako 28 mesiacov, potom od atrahovania pôsobnosti Krajským stavebným úradom v Bratislave do právoplatnosti rozhodnutia o umiestnení stavby (19.04.2012) uplynulo len 2 a pol mesiaca. Uviedol, že z tohto dôvodu, t.j. v dôsledku nesprávneho úradného postupu stavebného úradu Mestskej časti N. - F. nedošlo k uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu v zmysle zmluvy o budúcej zmluve. Žalobca tvrdil, že sa dostal do finančných ťažkostí spôsobených práve projektom spoločnosti O. Z..F..P., ako aj viazaním peňažných prostriedkov v tomto projekte a nemožnosťou ho realizovať, prípadne predať obchodný

podiel pre nesprávny úradný postup stavebného úradu, a preto žalobca napokon previedol svoj 100% obchodný podiel za kúpnu cenu len vo výške 1.060 000 eur. Dodal, že sa s novým kupujúcim dohodol na spôsobe prevodu nehnuteľností ako nepeňažný vklad spoločníka, teda tvrdil, že súčasťou ceny za obchodný podiel boli už aj predmetné nehnuteľnosti, keďže ich už vlastnila spoločnosť O. Z..F.P. a spoločníkom tejto spoločnosti sa po nadobudnutí účinkov predmetného prevodu stal nový kupujúci. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že tu ide o podnikateľské riziko, keďže mal za to, že škoda vznikla v dôsledku nesplnenia dojedanej lehoty na vydanie právoplatného územného rozhodnutia a stavebného povolenia, ktorú si zmluvné strany dojednali s dostatočnou časovou rezervou. Tiež bol toho názoru, že je tu daná aj podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, pretože ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany stavebného úradu, bolo by územné rozhodnutie a stavebné povolenie vydané v riadnej lehote podľa Správneho poriadku a žalobca by mohol realizovať zmluvu o budúcej zmluve. Tvrdil, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu stavebného úradu bolo veľmi zložitá nájsť záujemcu o kúpu za prvotne ponúkanú sumu, pretože projekt už mal trhovú nálepku problematickeho projektu a každý upustil od záujmu o kúpu. Uviedol, že pokiaľ by nebol odpredal 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F.P. za cenu 1.060 000 eur, potom by takúto čiastku za neskoršieho stavu, najmä pre opakované pochybenia stavebného úradu nebol získal, práve naopak, získal by cenu oveľa nižšiu, čím by došlo k ešte väčšej finančnej škode. Tvrdil, že následné ponuky na kúpu predmetného obchodného podielu boli vždy výrazne nižšie ako pôvodne dojednaná suma 1.800 000 eur. Žalobca nesúhlasil ani s ďalším tvrdením žalovaného, podľa ktorého išlo výlučne o zabezpečenie obchodnozväzkového vzťahu žalobcu ako podnikateľského subjektu v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Mal za to, že v danom prípade je potrebné rozhodnúť práve o riziku stavebného úradu, ktorého úradníci si boli vedomí negatívnych dôsledkov v prípade úmyselného protiprávneho konania.

5. Žalovaný zotrval na svojej argumentácii, namietal nesplnenie predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za škodu, nepreukázanie škody a neexistenciu príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Mal za to, že žalobca porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť, pričom mu škoda vznikla v dôsledku podnikateľského rizika a nie pre nesprávny úradný postup stavebného úradu. Poukázal na rôzne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k príčinnej súvislosti a tvrdil, že príčinou údajnej škody nie je namietaný postup stavebného úradu, ale samotný obchodnozväzkový vzťah medzi žalobcom a tretím subjektom. Nakoniec žalovaný uviedol, že žalobca nemôže vyvodzovať zodpovednosť štátu za vlastné rozhodnutia týkajúce sa jeho podnikateľských aktivít s aktivitami iných podnikateľských subjektov, a preto tvrdil, že žalobca musel vedieť, že uzatvorenie zmluvy o budúcej zmluve s tretím subjektom, v ktorej bola dohodnutá podmienka, ktorú nemohol objektívne splniť, sa viaže na konanie tretej strany, a preto žalobca porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

6. V podaní zo dňa 15.12.2021 žalobca uviedol, že si náhradu škody uplatňuje v dôsledku nesprávneho úradného postupu stavebného úradu Mestskej časti N. - F., a to pre konanie, v ktorom spoločnosť O. Z..F.P. podala dňa 28.9.2009 príslušnému stavebnému úradu návrh na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Dodal, že pochybenia Mestskej časti N. - F. ako orgánu ochrany prírody a krajiny boli uvádzané len na vysvetlenie skutkového stavu, avšak nesprávny úradný postup namietal len voči stavebnému úradu. Uviedol, že v dôsledku aťahovania právomoci nadriadeným stavebným úradom pre vady zapríčinené prvostupňovým stavebným úradom nemohol splniť svoje zmluvné záväzky voči spoločnosti L., Z..F.P. a tým mu vznikla škoda v podobe ušlého zisku. Mal za to, že si splnil všetky svoje zákonné povinnosti, o čom podľa neho svedčí aj argumentácia nadriadeného stavebného úradu. Tvrdil, že mu nebola v stavebnom konaní vytknutá žiadna vada, a preto nemal dôvod predpokladať nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Mal za to, že nesprávny úradný postup stavebného úradu bol jediným dôvodom, pre ktorý nadriadený stavebný úrad pristúpil k aťahovaniu právomoci ako opatreniu proti nečinnosti stavebného úradu. Žalobca považoval za preukázané, že skutočnosť, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu z titulu nečinnosti prvostupňového stavebného úradu a následnému aťahovaniu právomoci zo strany nadriadeného stavebného úradu, bola hlavnou príčinou odstúpenia spoločnosti L., Z..F.P. od zmluvy, od ktorej bol predmet zmluvy závislý. Bol názoru, že zmarením uzatvorenia budúcej zmluvy vznikla škoda v podobe ušlého zisku, a preto existencia príčinnej súvislosti je nepochybne daná, keďže splnil všetky zákonom požadované povinnosti v rámci konania, čím bol v dobrej viere, že konanie prebieha zákonným spôsobom riadne a včas. Tvrdil, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu stavebného úradu neboli splnené zmluvné podmienky v zmysle uzavretej zmluvy, preto považoval za zrejmé, že by za riadneho chodu vecí mohol uzatvoriť riadnu zmluvu o prevode

obchodného podielu so spoločnosťou L., Z..F..P.. Podľa neho hlavnou príčinou vzniku škody, a to podstatnou a značnou, resp. výlučnou, je nečinnosť stavebného úradu, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/7/2013 z 23.04.2013 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/46/2009 z 29.04.2010 a tvrdil, že by bez nečinnosti stavebného úradu nedošlo k opatreniu proti nečinnosti správneho orgánu a nedošlo by ani k neuzatvoreniu zmluvy o prevode obchodného podielu. Okrem toho mal žalobca za to, že k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo z nedbanlivosti zodpovedných pracovníkov Mestskej časti N. - F., ale išlo o ich úmyselné konanie. Poukázal ďalej na princíp právnej istoty a uviedol, že v dobrej viere predpokladal, že stavebný úrad bude konať bez prietahov a lege artis. Žalobca tvrdil, že so sledu relevantnej príčiny a následkov je zrejmé, že zmenšenie majetku, resp. ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským projektom a predajom obchodného podielu boli spôsobené priamo nesprávnym úradným postupom stavebného úradu. Mal za to, že na jeho strane ako podnikateľa nedošlo k žiadnej činnosti, ktorá by smerovala k ohrozeniu alebo zníženiu jeho majetkovej hodnoty, okrem priameho a bezprostredného nesprávneho postupu stavebného úradu. Tvrdil, že v danom prípade nejde o žiadne podnikateľské riziko a ním uplatnená škoda nevznikla v dôsledku zaviazania sa k úkonom, ktoré boli závislé od splnenia ďalších podmienok, práve naopak, uviedol, že škoda vznikla v dôsledku nesplnenia dojednanej lehoty na vydanie právoplatného územného rozhodnutia a právoplatného stavebného povolenia, ktorú si zmluvné strany dojednali s dostatočnou časovou rezervou. Poukázal na to, že z dôvodu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu bolo veľmi zložitá nájsť záujemcu, ktorý by bol ochotný odkúpiť 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. za prvotne ponúkanú a dohodnutú cenu s L., Z..F..P.. Uviedol, že s ohľadom na následné konania si uvedomil, že keby nebol odpredal 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. za cenu 1.060 000,- eur, tak by takúto čiastku už za neskoršieho stavu, najmä pre opakované pochybenia stavebného úradu, nebol získal. Tvrdil, že následné ponuky na kúpu predmetného obchodného podielu boli vždy výrazne nižšie ako 1.800 000 eur aj pre dôvody nezákonnosti stavebného úradu a pre obavy pre pokračovanie v nezákonných postupoch pri finalizácii projektu.

7. Žalovaný na pojednávaní dňa 20.5.2022 považoval za nespornú otázku existencie nesprávneho úradného postupu, ako aj skutočnosť, že obchodný podiel bol predaný za nižšiu ako predpokladanú hodnotu. Za spornú považoval otázku existencie príčinnej súvislosti medzi žalobcom deklarovanou škodou a nesprávnym úradným postupom. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/16/2012 a uviedol, že podnikateľským rizikom bolo slobodné rozhodnutie žalobcu uzavrieť zmluvu o budúcej zmluve, a preto mal za to, že za toto rozhodnutie nesie výlučnú zodpovednosť žalobca a nie žalovaný, aj keď ten sa dopustil nesprávneho úradného postupu, ktorý spočíval v prietahoch v konaní. Poukázal ďalej na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 72/2017 zo dňa 26.4.2018 a sp.zn. 2Cdo/517/2015, a uviedol, že nie je možné, aby žalovaný, aj keď sa dopustil nesprávneho úradného postupu, zodpovedal za škodu a ušlý zisk, ktorého príčinou je zmluva ako súkromnoprávny vzťah.

8. Intervenient na strane žalovaného sa stotožnil s obranou žalovaného, žiadal žalobu zamietnuť.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinami a na základe takto vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci.

10. Podľa výpovede žalobcu tento s pánom W. pripravovali projekt, ktorý bol ich snom a záležalo im na ňom. Nevedel uviesť dôvod, ale tvrdil, že im robili prietahy v konaní a starosta mestskej časti i v oblasti, kde mali záujem stavať, nariadil stavebnú uzáveru. Žalobca v dôsledku tohto projektu prišiel o rodinu, manželka sa s ním rozviedla, dokonca z dôvodu nedodržania lehôt podľa zmluvy musel zaplatiť aj zmluvnú pokutu spoločnosti L., Z..F..P.. V dôsledku nesprávneho úradného postupu boli komplikácie aj pri predaji obchodného podielu, pretože žalobca musel ísť výrazne pod cenu. Uviedol, že mal dvoch kupcov - bratov, ktorí mali záujem o kúpu obchodného podielu za cenu 2.000 000 eur, avšak potom, ako sa dozvedeli o prietahoch a stavebnej uzávere, k uzatvoreniu zmluvy nedošlo. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I ku dňu 03.03.2015 vyplýva, že jediným spoločníkom spoločnosti O. Z..F..P., IČO: XX XXX XXX, so sídlom F. W. XX, N., bol v období od podpisu zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy do 05.06.2013 žalobca. Od 06.06.2013 do 10.06.2014 bola spoločníkom v tejto spoločnosti spoločnosť O. S. U., so sídlom H. Y., F. H., H., Britské panenské ostrovy. Z oznámenia o začatí územného konania a upustení od ústneho konania Mestskej časti N.-F. adresovaného spoločnosti O. Z..F..P.. dňa 13.1.2010 vyplýva, že stavebný úrad oznámil účastníkom konania, dotknutým orgánom, právnickým osobám a známym účastníkom konania začatie územného

konania na stavbu „N. W. F.“. Z oznámenia o začatí územného konania a upustení od ústneho konania Mestskej časti N. - F. adresovaného spoločnosti O. Z..F..P. dňa 22.02.2010 vyplýva, že opätovne došlo k oznámeniu o začatí územného konania, pretože stavebný úrad zistil, že došlo k opomenutiu účastníkov územného konania, ktorých práva môžu byť stavbou dotknuté v časti vedenia inžinierskych sietí, umiestnenia kontajnerového stojiska a čističky odpadových vôd. Mestská časť N. - F. listom zo dňa 22.2.2011 predložila krajskému stavebnému úradu odvolania a spisový materiál voči rozhodnutiu o umiestnení stavby zo dňa 29.11.2010. Rozhodnutím č. A/2011/1327/LGZ zo dňa 30.3.2011 Krajský stavebný úrad v Bratislave zrušil odvolaním napadnuté rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti N. - F. zo dňa 29.11.2010 pre porušenie zákona zo strany prvostupňového správneho orgánu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že sa stavebný úrad v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s vlastníctvom pozemkov pod navrhovanou stavbou, teda neuviedol, kto je vlastníkom pozemkov podľa katastra nehnuteľností, prípadne aký vzťah k pozemkom má navrhovateľ. Odvolací orgán konštatoval, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ umiestnil časť technickej vybavenosti na pozemkoch, ku ktorým žalobca nepreukázal vlastnícke alebo iné právo a ani súhlas vlastníkov pozemkov. Stavebný úrad preto porušil ustanovenie § 38 Stavebného zákona. Okrem toho odvolací orgán uviedol, že v územnom konaní nebolo zabezpečené stanovisko príslušného cestného správneho orgánu a tomuto orgánu nebolo ani oznámené začatie územného konania, zároveň nebolo predložené ani rozhodnutie o výrube stromov a drevín. Spoločnosť O. Z..F..P. listom zo dňa 11.8.2011 oznámila Obvodnému úradu životného prostredia v N., odbor ochrany prírody a krajiny nečinnosť prvostupňového orgánu a zároveň dala podnet na vydanie rozhodnutia. Listom zo dňa 16.9.2011 bol podnet spoločnosti O. Z..F..P. doplnený. Rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia v N. zo dňa 23.10.2012 bolo zrušené rozhodnutie Mestskej časti N. - F. zo dňa 30.1.2012 a konanie o súhlase na výrub drevín začaté podaním žiadosti žalobcu zo dňa 8.2.2011 bolo zastavené. Z listu Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2012/1482/KOL zo dňa 2.2.2012 s označením „Vykonanie opatrenia proti nečinnosti - atrahovanie pôsobnosti vecne a miestne príslušného stavebného úradu Mestskej časti N. - F.“ vyplýva, že spoločnosť O. Z..F..P. dňa 30.1.2012 doručila návrh na vydanie opatrenia proti nečinnosti stavebného úradu. Krajský stavebný úrad zistil, že vo veci návrhu zo dňa 28.9.2009 na umiestnenie stavby „N. W. F. - O. X.“ existuje dôvodná obava, že napriek splneniu všetkých zákonných podmienok pre vydanie požadovaného správneho rozhodnutia toto rozhodnutie stavebným úradom vydané nebude a vzhľadom na všetky okolnosti je pravdepodobné očakávať ďalšie ničím neodôvodnené prietahy v konaní. Krajský stavebný úrad v Bratislave si vyhradil právomoc rozhodnúť sám vo veci návrhu na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby, pretože stavebný úrad nerozhodol v lehote podľa Správneho poriadku. Z rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2012/1482/UR-KOL zo dňa 20.03.2012 o umiestnení stavby súd prvej inštancie zistil, že spoločnosť O. Z..F..P. dňa 28.9.2009 podala na príslušný stavebný úrad Mestskej časti N. - F. návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „N. W. F.“ a týmto dňom bolo začaté územné konanie. Na podklade vykonaného územného konania bolo dňa 29.11.2010 Mestskou časťou N. - F. vydané územné rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby, ktoré bolo na základe podaného odvolania rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 30.3.2011 zrušené a vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Stavebný úrad následne dňa 8.7.2011 vydal rozhodnutie, ktorým konanie vo veci prerušil a navrhovateľa vyzval na doplnenie príslušných dokladov. Z priebehu ďalšieho konania vyplýva, že Mestská časť N. - F. ako orgán ochrany prírody bola dlhodobo nečinná vo veci vydania súhlasu na výrub drevín podľa osobitného predpisu, ktorým sama ako stavebný úrad podmieňovala vydanie územného rozhodnutia. Následne stavebník zmenil svoj zámer ohľadom výrubu drevín, ako aj vo vzťahu k spôsobu vykurovania navrhovanej stavby. Krajský úrad vyhodnotil, že napriek prerušeniu konania bol konajúci správny orgán nečinný vo veci podaného návrhu zo dňa 28.9.2009 a jeho neodôvodnenú nečinnosť vzhľadom na priebeh konania bolo možné očakávať, a preto Krajský stavebný úrad v Bratislave dňa 2.2.2012 atrahoval pôsobnosť vecne a miestne príslušného stavebného úradu. Z rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, odbor štátnej stavebnej správy č. 16421/2012/2961 SV-62689 zo dňa 08.11.2012 vyplýva, že bolo zastavené mimoodvolacie konanie na preskúmanie právoplatného rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2012/1482/UR-KOL z 20.3.2012. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR zhodne s názorom Krajského stavebného úradu v Bratislave konštatovalo, že prvostupňový stavebný úrad bol v predmetnej veci neodôvodnene nečinný. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 10Sžo/91/2016 zo dňa 29.09.2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/74/2015-99 zo dňa 18.05.2016 vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zo dňa 8.11.2012, ktorým bolo zastavené mimoodvolacie konanie na preskúmanie právoplatného rozhodnutia Krajského stavebného úradu v

Bratislave zo dňa 20.3.2012, konštatoval, že stavebný úrad Mestskej časti N. - F. vôbec nekonal, bol bezdôvodne nečinný, nepostupoval v súlade so zákonom, a preto postup krajského stavebného úradu, keď si podľa § 50 Správneho poriadku atrahoval právomoc a sám vo veci vzhľadom na bezdôvodnú nečinnosť stavebného úradu Mestskej časti N. - F. rozhodol, bol na mieste. Zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 06.10.2010 súd prvej inštancie zistil, že jej zmluvnými stranami boli žalobca ako budúci predávajúci, spoločnosť L., Z..F..P., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Z. XX, H. H. ako budúci kupujúci a spoločnosť O. Z..F..P., IČO: XX XXX XXX, so sídlom M.P. X, N.. Podľa preambuly zmluvy bol žalobca jediným spoločníkom spoločnosti O. Z..F..P. s peňažným vkladom v sume 6.639 eur, a zároveň vlastníkom nehnuteľností, na ktorých spoločnosť O. Z..F..P. ako stavebník a tiež nájomca vybavoval územné a stavebné povolenie na realizáciu stavby. Podľa bodu 3. zmluvy podmienkou pre uzavretie budúcej zmluvy bolo zabezpečenie vydania právoplatného územného rozhodnutia na umiestnenie stavby a právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby najneskôr do 31.12.2011 spoločnosťou O. Z..F..P.. Zároveň sa žalobca zaviazal zabezpečiť najneskôr do 31.12.2011 prevod vlastníctva nehnuteľností na spoločnosť O. Z..F..P., splatenie alebo kapitalizáciu pohľadávok žalobcu a ďalších osôb voči spoločnosti O. Z..F..P. a prijatie rozhodnutia žalobcu ako jediného spoločníka, ktorým schválil prevod 100% obchodného podielu na budúceho kupujúceho. V bode 4. zmluvy bola dohodnutá kúpna cena za prevod obchodného podielu vo výške 1.800 000 eur s tým, že v prípade poskytnutia dodatočnej lehoty budúcim kupujúcim na zabezpečenie právoplatného územného rozhodnutia a právoplatného stavebného povolenia do 30.06.2012, mal budúci kupujúci nárok na zľavu z kúpnej ceny vo výške 15%. Zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 30.12.2012 žalobca ako prevodca previedol na nadobúdateľa - spoločnosť O. S. U., so sídlom H. Y., F. H., H., Britské panenské ostrovy 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. za kúpnu cenu 1.060 000 eur.

11. Žalobca listom zo dňa 29.1.2015 požiadal Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody vo výške 740.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu Mestskej časti N. - F. ako stavebného úradu v územnom konaní. Predmetná žiadosť bola ministerstvu doručená dňa 2.2.2015.

12. Zo znaleckého posudku č. 3/2022 znalca W. A. L. F. S., A. O. v odbore Ekonomika a manažment, odvetvie Kontroling, financie, vo veci posúdenia výšky peňažných tokov a zmluvnej ceny, súd prvej inštancie zistil, že znalec odhadol hodnotu celkových peňažných tokov, ktoré bolo možné očakávať v súvislosti s projektom „N. W. - F.“, investora - spoločnosti O. Z..F..P. podľa dokumentácie pre územné rozhodnutie z mája 2009, vo výške 3.014 663,29 eur. Podľa znalca kúpna cena za obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. dojednaná v zmluve o budúcej zmluve v sume 1.800 000 eur bola primeraná očakávaným peňažným tokom. Nakoniec znalec konštatoval, že nesprávny úradný postup nemožno považovať za podnikateľské riziko.

13. Po právnej stránke súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 (účinného do 31.12.2012 a do 1.1.2013), § 9 ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 od. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“)

14. Konštatoval, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok - nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu musia byť jednoznačne preukázané. Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. V zmysle konštantnej judikatúry sa za nesprávny úradný postup považuje konanie štátneho orgánu, pri ktorom porušil právnymi normami predpísané pravidlá. Spravidla ide o postup, úkony, ktoré s rozhodovacou činnosťou priamo nesúviseli, avšak nie je vylúčené, aby bola škoda spôsobená postupom uskutočneným aj v rámci rozhodovacej činnosti, za predpokladu, že úkony nesprávneho úradného postupu priamo k vydaniu rozhodnutia nevedú a bezprostredne sa v obsahu rozhodnutia neprejavia. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj iná činnosť orgánu štátu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania, ako i zbytočné prietahy v súdnom konaní. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie (nie však samotné vydanie rozhodnutia), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote,

ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sa za nesprávny úradný postup považujú aj zbytočné prieťahy v konaní. Podľa konkrétnych okolností toho ktorého prípadu môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku vyplývajúceho z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a jeho správnosť je potrebné posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

15. Ohľadom prvej podmienky, ktorá musí byť splnená v prípade vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie nesprávneho úradného postupu, súd prvej inštancie zistil, že spoločnosť O. Z..F..P., ktorej spoločníkom a konateľom bol žalobca, dňa 28.09.2009 podala na príslušný stavebný úrad Mestskej časti N.-F. návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „N. W. F.“, pričom jej cieľom bolo získať právoplatné rozhodnutie o umiestnení stavby a právoplatné stavebné povolenie na realizáciu stavby. Stavebný úrad vo veci územného konania dňa 13.01.2010 a následne dňa 22.02.2010 vydal oznámenie o začatí územného konania a upustení od ústneho konania. Ešte predtým, než by došlo k vydaniu územného rozhodnutia, žalobca ako budúci predávajúci a v tom čase ako jediný spoločník spoločnosti O. Z..F..P., spoločnosť L., Z..F..P. ako budúci kupujúci a spoločnosť O. Z..F..P. dňa 06.10.2010 uzatvorili zmluvu o budúcej zmluve, v zmysle ktorej po splnení podmienok mal budúci kupujúci záujem o kúpu 100% obchodného podielu v spoločnosti O. Z..F..P. za kúpnu cenu 1.800 000 eur. Podmienkou uzatvorenia zmluvy o prevode obchodného podielu bolo okrem iného zabezpečenie spoločnosťou O. Z..F..P. vydania právoplatného územného rozhodnutia na umiestnenie stavby a právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby najneskôr do 31.12.2011, eventuálne do 30.06.2012, avšak v tom prípade si budúci kupujúci mohol uplatniť nárok na zľavu z kúpnej ceny vo výške 15%. V rámci územného konania, ktoré iniciovala spoločnosť O. Z..F..P., došlo dňa 29.11.2010 k vydaniu rozhodnutia o umiestnení stavby, proti ktorému však bolo podané odvolanie, na základe ktorého bolo dané rozhodnutie zrušené Krajským stavebným úradom v Bratislave dňa 30.03.2011 a vec bola vrátená stavebnému úradu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací orgán vytkol prvostupňovému stavebnému úradu viaceré pochybení, porušenie Stavebného zákona a absenciu rozhodnutia o výrube stromov a drevín. Stavebný úrad následne dňa 08.07.2011 vydal rozhodnutie, ktorým územné konanie prerušil a navrhovateľa vyzval na doplnenie príslušných dokladov. Hoci sa spoločnosť O. Z..F..P. snažila zabezpečiť chýbajúce podklady potrebné k vydaniu územného rozhodnutia, stavebný úrad nekonal. Spoločnosť O. Z..F..P. sa preto listom zo dňa 30.01.2012 obrátila na Krajský stavebný úrad v Bratislave so žiadosťou o vykonanie opatrenia proti nečinnosti, na základe ktorej Krajský stavebný úrad dňa 02.02.2012 atrahoval pôsobnosť vecne a miestne príslušného stavebného úradu Mestskej časti N. - F. na seba s odôvodnením, že existuje dôvodná obava, že napriek splneniu všetkých zákonných podmienok pre vydanie požadovaného správneho rozhodnutia toto rozhodnutie stavebným úradom vydané nebude a vzhľadom na všetky okolnosti je pravdepodobné očakávať ďalšie ničím neodôvodnené prieťahy v konaní. Krajský stavebný úrad v Bratislave si vyhradil právomoc rozhodnúť sám vo veci návrhu na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby, ku ktorému došlo už dňa 20.03.2012, kedy krajský stavebný úrad vydal rozhodnutie č. A-2012/1482/UR-KOL o umiestnení stavby. Z uvedeného postupu Krajského stavebného úradu v Bratislave, kedy došlo k preneseniu pôsobnosti vecne a miestne príslušného stavebného úradu v tejto veci na krajský stavebný úrad, ako aj priamo z konštatovania Krajského stavebného úradu v Bratislave v liste č. A/2012/1482/KOL zo dňa 2.2.2012 s označením „Vykonanie opatrenia proti nečinnosti - atrahovanie pôsobnosti vecne a miestne príslušného stavebného úradu Mestskej časti N. - F.“ a z rozhodnutia č. A-2012/1482/UR-KOL zo dňa 20.03.2012 o umiestnení stavby vyplýva, že stavebný úrad Mestskej časti N. - F. bol neodôvodnene nečinný. Danú nečinnosť, prieťahy v konaní je možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. Uvedené následne konštatovalo aj Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, odbor štátnej stavebnej správy, v rozhodnutí č. 16421/2012/2961 SV-62689 zo dňa 08.11.2012, ako aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 10Sžo/91/2016 zo dňa 29.09.2016. Vzhľadom na uvedené, kedy nakoniec ani medzi stranami sporu nebola sporná nečinnosť stavebného úradu, súd prvej inštancie dospel k záveru o splnení podmienky - existencie nesprávneho úradného postupu v dôsledku bezdôvodnej nečinnosti stavebného úradu. Z tohto dôvodu považoval súd prvej inštancie za nevhodné dokazovanie výsluchom svedkov - L. A. (konateľ a spoločník spoločnosti L., Z..F..P.), S. W.Ó. (splnomocnený zástupca, ktorý konal v mene spoločnosti O. Z..F..P. pred Mestskou časťou N. - F.), ktorých navrhol žalobca, či pripojením spisu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 9C/78/2015 (v ktorom sa rieši spor medzi totožnými stranami sporu na tom istom skutkovom základe, avšak predmetom sporu je náhrada škody titulom

zmluvnej pokuty uplatnenej na základe zmluvy o budúcej zmluve), keďže vyššie uvedeným dokazovaním by súd rovnako dospel k záveru o existencii nesprávneho úradného postupu, ktorý bol preukázaný listinnými dôkazmi (bod 9.8. až 9.11 tohto rozhodnutia). Ďalšou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková či nemajetková ujma už vznikla. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve jediným spoločníkom spoločnosti O. Z..F..P.. a zároveň vlastníkom nehnuteľností, na ktorých mal byť vybudovaný projekt, umiestnená stavba „N. W. F.“. Za predpokladu splnenia všetkých podmienok dohodnutých medzi žalobcom ako budúcim predávajúcim, spoločnosťou L., Z..F..P.. ako budúcim kupujúcim a spoločnosťou O. Z..F..P.. v rámci súkromnoprávneho obchodnozväzkového vzťahu - zmluvy o budúcej zmluve, a následného uzatvorenia zmluvy o prevode obchodného podielu žalobca mienil previesť 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. spolu s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam na budúceho kupujúceho za kúpnu cenu v sume 1.800 000 eur. Vzhľadom k tomu, že k splneniu podmienok, ku ktorým sa žalobca zaviazal, nedošlo, a to najmä k zabezpečeniu právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby a právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby, budúci kupujúci od uzavretia zmluvy odstúpil. Žalobca však naďalej zostal jediným spoločníkom v spoločnosti O. Z..F..P.. a aj vlastníkom nehnuteľností, na ktorých sa mala stavba postaviť. Zo súkromného znaleckého posudku č. 3/2022 vo veci posúdenia výšky peňažných tokov a zmluvnej ceny vyplýva, že v súvislosti s projektom „N. W. - F.“ bolo možné očakávať hodnotu celkových peňažných tokov vo výške 3.014 663,29 eur, pričom kúpna cena za obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. dojednaná v zmluve o budúcej zmluve v sume 1.800 000 eur bola primeraná očakávaným peňažným tokom. Nakoniec žalobca po tom, ako dosiahol vydanie právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby, sa rozhodol zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 30.12.2012 previesť na nadobúdateľa - spoločnosť O. S. U., so sídlom H. Y., F. H., H., Britské panenské ostrovy, svoj 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. spolu s nehnuteľnosťami za kúpnu cenu 1.060 000 eur. Z výpovede žalobcu vyplýva, že sa dostal do finančných ťažkostí v súvislosti s predmetným projektom, v dôsledku nečinnosti stavebného úradu a tiež vyplatenia zmluvnej pokuty spoločnosti L., Z..F..P.. podľa zmluvy o budúcej zmluve, pričom o obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P., nehnuteľnosti a celkový projekt „N. W. - F.“ už nebol záujem v pôvodne dojednanej sume, keďže projekt bol považovaný za rizikový s nálepkou stavebnej uzávery. Žalobca však na druhej strane potvrdil, že bol záujem o kúpu aj v sume 2 milióny eur, tvrdil však, že k podpisu zmluvy nedošlo práve v dôsledku obštrukcií vyvolaných stavebným úradom. V danom spore o náhradu škody sa preto domáhal ušlého zisku, za ktorý považoval rozdiel medzi pôvodne dojednanou kúpnu cenou v sume 1.800 000 eur a skutočnou kúpnu cenou v sume 1.060 000 eur, ktorú získal prevodom 100% obchodného podielu v spoločnosti O. Z..F..P.. spolu s nehnuteľnosťami. Mal za to, že nebyť nesprávneho úradného postupu stavebného úradu, bol by získal kúpnu cenu v sume 1.800 000 eur. Pojem škody zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje, preto sa aplikujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 442 a nasl.). Škodu je možné vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Konštatoval, že podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie, či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech, ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodovej udalosti. Ušlý zisk je ujmu, spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodovej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu

existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, nebyť protiprávnej udalosti, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná, až blížiac sa k istote. Pokiaľ poškodený nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/5/2015 z 31.7.2017). Súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že nečinnosť stavebného úradu je bezpochyby nesprávnym úradným postupom, ktorý však bez ďalšieho nemá za následok vznik škody.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ ide o žalobcom uplatnený ušlý zisk vo výške 740.000 eur titulom rozdielu medzi očakávanou kúpnu cenou v sume 1.800 000 eur a skutočnou kúpnu cenou v sume 1.060 000 eur za obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P., súd prvej inštancie v predmetnom konaní mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal vznik ušlého zisku v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie tak nemal za preukázané, že by žalobca utrpel ujmu v podobe ušlého zisku.

V danom prípade žalobcom požadovaná náhrada škody predstavuje hypotetický ušlý zisk vzhľadom na skutočnosť, že žalobca dobrovoľne vstúpil do obchodnozávazkového vzťahu, pričom splnenie podmienky na uzatvorenie zmluvy o prevode obchodného podielu podmienil činnosťou, aktivitou, rozhodnutím štátneho orgánu, ktorý nebol zmluvnou stranou, a preto ani nemohol vstúpiť do úpravy zmluvných vzťahov. Síce k uzatvoreniu zmluvy o prevode obchodného podielu v zmysle zmluvy o budúcej zmluve nedošlo v dôsledku nesplnenia podmienok, ku ktorým sa žalobca zaviazal, a to v dôsledku nezabezpečenia právoplatných rozhodnutí pre nečinnosť stavebného úradu, žalobca však naďalej zostal jediným spoločníkom v spoločnosti O. Z..F..P. a rovnako vlastníkom nehnuteľností, na ktorých mala byť realizovaná stavba. Následný odpredaj obchodného podielu na základe zmluvy zo dňa 30.12.2012, t.j. približne pol roka od neuskutočnenia pôvodnej zmluvy so spoločnosťou L., Z..F..P., bol vo výlučnej kompetencii žalobcu, išlo o jeho vlastné rozhodnutie, a to znova bez novej ingerencie štátu ovplyvniť predmetné rozhodnutie žalobcu, ako ani výšku kúpnej ceny, ktorá vychádzala zo zmluvnej voľnosti zmluvných strán. V priebehu konania žalobca potvrdil, že záujem o kúpu obchodného podielu bol, tvrdil však, že za nižšiu cenu ako bola pôvodne dojednaná kúpna cena. Následne však tiež dodal, že mu bola ponúknutá aj suma vo výške 2 milióny eur, k realizácii obchodu však nedošlo v dôsledku nekonania stavebného úradu. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom ďalších problémov po vydaní právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby, nie je zrejmé, či v čase predaja obchodného podielu bolo vydané stavebné povolenie, ktorého sa domáhal. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobcom uplatnený ušlý zisk vychádza z kúpnej ceny, ktorú si zmluvné strany medzi sebou dojednali v rámci súkromnoprávneho záväzkového vzťahu. Podľa názoru súdu štát nemôže niesť zodpovednosť za rozhodnutie žalobcu odpredať svoj obchodný podiel v spoločnosti za určitú sumu, ktorú si medzi sebou zmluvné strany dojednali, najmä, ak v zmysle žalobcom predloženého znaleckého posudku bolo relevantné požadovať za obchodný podiel v uvedenej spoločnosti sumu vo výške 1.800 000 eur. Preto, pokiaľ dôsledkom vzniku ušlého zisku bolo samotné rozhodnutie žalobcu, potom je vylúčená ako priama príčina vzniku žalobcom označenej ujmy iná skutočnosť. Súd síce mal za preukázaný nesprávny úradný postup stavebného úradu, avšak mal za preukázanú aj skutočnosť, že žalobca aj po nerealizácii obchodu s potencionálnym kupujúcim - spoločnosťou L., Z..F..P. naďalej zostal jediným spoločníkom v spoločnosti O. Z..F..P. so 100% obchodným podielom, ako aj vlastníkom nehnuteľností, zároveň disponoval aj právoplatným územným rozhodnutím o umiestnení stavby. V dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k tomu, že žalobca neuskutočnil prevod obchodného podielu za dohodnutú kúpnu cenu, na druhej strane však všetko zostalo v dispozícii žalobcu. Žalobca tiež nepreukázal, že by neuzatvorením zmluvy o prevode obchodného podielu dohodnutej v zmluve o budúcej zmluve so spoločnosťou L., Z..F..P., došiel o príležitosť prediť svoj obchodný podiel, ktorý mu ostal, a to za cenu dohodnutú v zmluve o budúcej zmluve, práve naopak, potvrdil ponuku na odpredaj v sume 2 milióny eur.

Súd prvej inštancie tak skonštatoval, že predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je okrem preukázania porušenia právnej povinnosti a vzniku škody aj príčinná súvislosť medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody alebo ušlého zisku musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale

musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade tú stranu sporu, ktorej tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného-žalobcu. Kauzálny nexus je väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi konaním a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nesprávny úradný postup a vznik škody boli v logickom slede, teda aby nesprávny úradný postup bol príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinná súvislosť bola riešená vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 3Cdo 313/2009, sp.zn. 2 Cdo 153/2014, sp.zn. 6 MCdo 11/2010, sp.zn. 5 Cdo 126/2009, sp.zn. 5Cdo/67/2018, R 21/1992, R 28/2008, R 137/2014). Podľa záverov obsiahnutých v týchto rozhodnutiach sa vzťahom príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2013 sp.zn. 6 Cdo 103/2011). Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti je príčinná súvislosť daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Ak príčinou škody je iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/349/2016 z 31.5.2018). Ani v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ sa nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednom prípade, ale len za predpokladu kumulatívneho splnenia troch základných podmienok na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jednotlivci porušením komunitárneho práva, medzi ktoré patrí aj existencia priameho kauzálneho vzťahu medzi porušením povinnosti členského štátu a škodou, ktorá vznikla jednotlivci. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného. Z postupného sledu jednotlivých skutkových okolností v danej veci je zrejmé, že nesprávny úradný postup stavebného úradu bol významným článkom reťazca príčin a následkov. Napriek tomu ale zo sledu relevantných príčin a následkov vyplýva, že síce v dôsledku nesprávneho úradného postupu nedošlo k realizácii obchodu medzi žalobcom a spoločnosťou L., Z..F..P. za dohodnutú kúpnu cenu 1.800 000 eur, avšak súd nevzhliadol priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom tvrdným ušlým ziskom z dôvodu uzavretia zmluvy o prevode obchodného podielu práve na sumu 1.060 000 eur so spoločnosťou O. S. U., so sídlom H. Y., F. H., H.. Vzhľadom na toto nie priame, ale sprostredkované pôsobenie nesprávneho úradného postupu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že v danom prípade nebola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom stavebného úradu, a tým nezväčšením majetku žalobcu, náhrady ktorého sa domáha. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody a tiež existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom stavebného úradu a ušlým ziskom (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/517/2015 z 29.06.2016). Uviedol, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien - po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, strana musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 CSP v spojení s § 185 CSP (predtým § 120 ods. 1 veta prvá OSP), podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne

na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že ho súd nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

Súd prvej inštancie na záver poznamenal, že žalobcom v priebehu konania navrhnuté vykonanie dokazovania aj výsluchom svedka A. G. (splnomocnený zástupca spoločnosti N. L., V.Z., ktorá mala záujem o kúpu O. Z..F..P.), nevykonal, keďže dokazovanie v tomto smere považoval za nehospodárne, najmä keď mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o ušlý zisk, či kauzálny nexus medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Zistenie, či by daná spoločnosť v pozícii budúceho kupujúceho bola schopná uhradiť kúpnu cenu dohodnutú v zmluve o budúcej zmluve, by nič nemenilo na tom, že predmet budúcej zmluvy - obchodný podiel spolu s nehnuteľnosťami zostali (po odstúpení spoločnosti L., Z..F..P. od zmluvy) vo vlastníctve žalobcu, ktorý s nimi mohol naďalej voľne nakladať. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju v celom rozsahu zamietol, a to pre nesplnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu.

16. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovanému a intervientovi na strane žalovaného, ktorí boli v konaní plne úspešní, nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko im v konaní žiadne trovy nevznikli.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca v zmysle § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) Civilného sporového poriadku a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR č.k. I.ÚS 24/2019 z 9. júna 2020, v zmysle ktorého: „Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Konštatoval substantívne nezrovnalosti v odôvodnení rozsudku, ktoré prekračujú hranice možnej preskúmateľnosti rozhodnutia, nakoľko neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých preukázateľne vyplýva, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Uvedené odôvodnenie je podľa žalobcu len domnienkou súdu. Konajúci súd po náležitom vyhodnotení je schopný vyvodiť náležitú kvalitu vzťahu, ktorá sa má aplikovať k prejednávanej veci v celom kontexte spisového materiálu, ktorý uvedie v odôvodnení, ako aj to, s ktorými dôkazmi sa vysporiadal. To sa však v tomto prípade podľa neho nestalo. Súd prvej inštancie bez ďalšieho náležitého detailnejšieho vysporiadania sa dôkazmi a skutkovým stavom zahrnul do odôvodnenia mechanickú elaboráciu doterajšej judikatúry všeobecných súdov pričom túto nijako na daný skutkový stav neaplikuje, s tým že uvádza (viď. bod 15. rozsudku). Mal za to, že k uvedenej podkladovej judikatúre sa súd nijakým spôsobom zodpovedne nevyjadril, pričom nie je zrejmé, ako predmetný skutkový stav nezodpovedá tejto judikatúre. Uviedol, že ním uvedený judikát postuluje premisu, že z podstaty veci nie je možné preukázať reálnu existenciu ušlého zisku a tak je nevyhnutné dokazovať konkrétne skutkové okolnosti, ktoré pri logickej úvahe povedú k záveru o pravdepodobnosti dosiahnutia zisku a následného zhodnotenia či bol ušlý zisk teda reálnym. V zmysle tohto návodu ako postupovať, súd prvej inštancie nevykonal nijakú analýzu skutkových okolností ktoré by zhodnotil vo svetle vyššie uvedeného. Naopak, pristúpil priamo k záveru takejto úvahy, keď podľa jeho mienky (bod 16 rozsudku) v predmetnom konaní mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal vznik ušlého zisku v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Nemal tak za

preukázané, že by žalobca utrpel ujmu v podobe ušlého zisku. V danom prípade žalobcom požadovaná náhrada škody predstavuje podľa neho hypotetický ušlý zisk vzhľadom na skutočnosť, že dobrovoľne vstúpil do obchodnozväzkového vzťahu, pričom splnenie podmienky na uzatvorenie zmluvy o prevode obchodného podielu podmienil činnosťou, aktivitou, rozhodnutím štátneho orgánu, ktorý nebol zmluvnou stranou, a preto ani nemohol vstúpiť do úpravy zmluvných vzťahov. Na preukázanie okolností, ktoré dokazujú reálnosť vzniku ušlého zisku predložil Znalecký posudok na preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, s ktorým sa súd vo svojom odôvodnení nijako nevysporiadal, nereflektoval na závery tam uvedené a ani ho nijakým spôsobom ako dôkaz nehodnotil. Aby uvedené tvrdenie súdu prvej inštancie v odôvodnení malo pravdivostnú hodnotu, mal zisťovať, či v priebehu procesu malo dôjsť k skutočnostiam (t.j. pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u žalobcu ako u poškodeného), ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú jeho záver. Konajúci súd sa však touto otázkou nezaoberal, len použil uvedené konštatovanie v odôvodnení rozsudku.

Z tohto pohľadu je nevyhnutné preukázať z akých dôkazov uvedené tvrdenie pripustil a následne ho vyhodnotiť s ohľadom na vykonané dôkazy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie nijakým spôsobom nereagoval na jeho argumentáciu v bode 21. jeho Vyjadrenia zo dňa 15.12.2021, kde zreteľne poukazuje na to, že súvislosti s určením bezprostrednej súvislosti medzi škodou ako škodlivým následkom je potrebné poukázať na ustálený právny názor Najvyššieho súdu SR, že: „protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 23.4.2013 sp.zn. 6 MCdo 7/2013.). Zmarením uzatvorenia budúcej zmluvy (o prevode obchodného podielu) vznikla žalobcovi škoda v podobe ušlého zisku, ktorý si žalobca v tomto konaní uplatňuje. Existencia príčinnej súvislosti je preto nepochybne daná, keďže žalobca splnil všetky zákonom požadované povinnosti v rámci konania, čím dôvodne bol v dobrej viere, že konanie prebieha zákonným spôsobom riadne a včas. To znamená, že sa dobromyseľne spoliehal na to, že orgán verejnej moci - prvostupňový Stavebný úrad, bude konať zákonom predpísaným spôsobom bez excesov, ktoré v tomto prípade nastali. Pre preukázanie toho, že si žalobca splnil všetky zákonné povinnosti, svedčí i vydanie právoplatného rozhodnutia Krajským stavebným úradom po aťahovaní právomoci, že žalobca si splnil všetky svoje zákonné povinnosti, o čom svedčí i argumentácia nadriadeného stavebného úradu. Žiadna vada nebola žalobcovi v stavebnom konaní vytknutá a žalobca nemal dôvod, aby predpokladal, že mu rozhodnutie nebude vydané v pôvodnom konaní a lehote. Nesprávny úradný postup stavebného úradu tak bol jediným dôvodom, pre ktorý nadriadený stavebný úrad pristúpil k aťahovaniu právomoci ako opatreniu proti nečinnosti stavebného úradu. Týmto žalobca nemal dostatok času, aby za bežného chodu veci mohol zabezpečiť vydanie a právoplatnosť územného aj stavebného rozhodnutia, a tým dosiahol splnenie podmienok na realizáciu transakcie vyplývajúcej z predmetnej Zmluvy. Podľa žalobcu absentujú konkrétne myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery, aby nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Výsledkom takejto nedbalosti je potom už len skutočnosť, že sa s prijatými závermi nie je možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Konajúci súd následne rozvíja odôvodnenie neunesenia dôkazného bremena ako následku vstupu do dvojstranných obchodnoprávných vzťahov a z nich vyplývajúcu skutočnosť, že štát ako tretia nezávislá strana do týchto vzťahov vstúpiť nemohol a tak ich nevedel ovplyvniť. Táto úvaha súdu je úvahou ultra petitem a ešte k tomu v príkrom rozpore s ustálenou súdnou praxou, ako aj znením pozitívneho práva, ktoré sa v týchto vzťahoch aplikuje. V tejto súvislosti konajúci súd iba prešiel k záveru, že (viď bod 16. rozsudku): MEMENTO s.r.o. a rovnako vlastníkom nehnuteľností, na ktorých mala byť realizovaná stavba. Následný odpredaj obchodného podielu na základe zmluvy zo dňa 30.12.2012, t.j. približne pol roka od neuskutočnenia pôvodnej zmluvy so spoločnosťou L., Z..F..P., bol vo výlučnej kompetencii žalobcu, išlo o jeho vlastné rozhodnutie, a to znova bez novej ingerencie štátu ovplyvniť predmetné rozhodnutie žalobcu, ako ani výšku kúpnej ceny, ktorá vychádzala zo zmluvnej voľnosti zmluvných strán. V priebehu konania žalobca potvrdil, že tieto úvahy sú v príkrom rozpore nielen so zisteným skutkovým stavom, ale aj základnou konštrukciou právneho poriadku. Je nepodstatné, či je štát zmluvnou stranou alebo akýmkoľvek iným subjektom zmluvného alebo obdobného vzťahu, kde nevystupuje. Všeobecne podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR platí, že „riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Uviedol, že Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje

aj povinnosť dodržiavať pravidlá logiky pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí, pretože podstatnou súčasťou právnych záruk v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR je aj právo na logické, spravodlivé a zákonné odôvodnenie rozhodnutia (I. ÚS 146/08). Vyššie uvedené požiadavky na kvalitu súdneho neboli nijakým spôsobom v danom rozhodnutí reflektované. Zreteľne súdu uviedol, bez ohľadu na to, či je štát zmluvnou stranou alebo obdobného vzťahu, že takýto postup prvostupňového Stavebného úradu porušil legitímne očakávania žalobcu. Podľa Ústavného súdu SR platí, že: „Európsky súd pre ľudské práva vykladá a aplikuje čl. 1 dodatkového protokolu tak, že tento článok chráni popri „existujúcom majetku“ aj také „majetkové hodnoty vrátane právnych nárokov“, o ktorých môže dotknutá osoba tvrdiť, že má aspoň „legitímne očakávanie“, že bude efektívne požívať svoje majetkové právo (A. S. W. U.. a iní v. Írsko, rozsudok ESĽP z 29. novembra 1991 a Pressos Compania Naviera S. S. a iní v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 20. novembra 1995). Na túto skutočnosť poukázal vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR, keď napr. vo veciach sp. zn. II. ÚS 389/09 alebo sp. zn. II. ÚS 91/2010 uviedol, že za majetok v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu podľa judikatúry ESĽP sa považuje nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva, ku ktorému môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať, pričom vo viacerých veciach posudzoval existenciu legitímnych očakávaní ako súčasť obsahu práva na majetok nielen z hľadiska práva garantovaného čl. 1 dodatkového protokolu, ale aj z hľadiska základného práva garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy (napr. PL. ÚS 15/08, II. ÚS 91/2010, PL. ÚS 11/08, II. ÚS 389/09, II. ÚS 322/09, III. ÚS 318/08, PL. ÚS 3/08, I. ÚS 205/07). „Ústavný súd SR jednoznačne judikuje, že „k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ústavy SR, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.“ (I. ÚS 236/06). Mal preto za to, že v súlade s Ústavou SR a ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR a ostatných súdov platí, že „na legitímne očakávanie je nevyhnutné nazerať aj v kontexte generálneho princípu právneho štátu fixovaného v čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého integrálnou súčasťou je aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok (m. m. II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04 atď.). Na základe uvedeného konštatoval, že uvedené rozhodnutie konajúceho súdu nielen, že je mechanickým a deklaratórnym odôvodnením, ale zároveň aj logicky narušeným bez vzťahu vnútornej konzistencie a koherentnosti, pričom absencia jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu vo svetle judikatúry Ústavný súd SR je kvalifikovaná ako arbitrárna (III. ÚS 307/2012, III. ÚS 11/2011). Tvrdeniam konajúceho súdu tak chýba logika výkladu ich obsahu v konfrontácii so skutočnosťami, ktoré sú z priebehu konania známe. V tejto súvislosti konajúci súd pochybil, keď nedal do súladu hodnotenie dôkazov, resp. ich častí s ostatnými doposiaľ objektívne zistenými skutočnosťami. Uviedol, že okolnosti je konajúci súd povinný náležite vyhodnotiť a svoje závery i spôsob ako k nim dospel, uviesť v odôvodnení rozhodnutia. Súd podľa mienky žalobcu ignoroval okolnosti a dôkazy, ktoré predložil vo svojich vyjadreniach. Konštatoval, že príčinná súvislosť bola riešená vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 3Cdo 313/2009, sp.zn. 2 Cdo 153/2014, sp.zn. 6 MCdo 11/2010, sp.zn. 5 Cdo 126/2009, sp.zn. 5Cdo/67/2018, R 21/1992, R 28/2008, R 137/2014). Podľa záverov obsiahnutých v týchto rozhodnutiach sa vzťahom príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Pre naplnenie testu sine qua non, ktorého sa žalovaný dovoláva, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.4.2010 sp.zn. 1Co/46/2009, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým tento vyhovel v časti žalobe o náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci, platí, že: „samotný nesprávny úradný postup spravidla nezakladá majetkovú ujmu, ale keď tento je podkladom pre ďalšie konanie, ktoré by sa, nebyť nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, nerealizovalo, je takýto nesprávny úradný postup orgánu štátu v reťazci príčin a následkov jednou z hlavných príčin vzniku škody, aj keď škoda nevznikla v bezprostrednej príčinnej súvislosti s týmto postupom, ale až v súvislosti s následným protiprávnym konaním ďalšej osoby.“ To znamená, že bez nečinnosti prvostupňového Stavebného úradu by nedošlo k opatreniu proti nečinnosti správneho orgánu, t.j. atrahovaniu právomoci nadriadeným stavebným úradom, pričom tento nadriadený stavebný úrad následne vo veci v krátkej dobe rozhodol. Tým by tiež nedošlo k skutočnosti, že žalobca neobdrží cenu za obchodný podiel v zmysle Zmluvy (- zisk) a nedošlo by k neuzatvoreniu zmluvy o prevode obchodného podielu. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že zavinená nečinnosť prvostupňového Stavebného úradu počas priebehu konania nie je v tomto konaní žiadnou z procesných strán popretá aj z titulu objektívne preukázaného skutkového stavu. Je nesporné, že pokiaľ by týmto nesprávnym úradným postupom k nečinnosti prvostupňového správneho orgánu nedošlo, tak by za bežného chodu vecí k porušeniu právnej povinnosti žalobcom neprišlo. Rozhodujúcou okolnosťou, ktorá

mala za následok nemožnosť žalobcu realizovať svoje dispozičné oprávnenia v smere scuzdovania svojho vlastníckeho práva, teda prevádzania vlastníctva k nemu na iné subjekty, bola práve skutočnosť, že prvostupňový orgán bol dlhodobo nečinný. Táto príčina bola daná, t.j. pôsobila, aj keby nebola zistená i bez toho, ak by nebola atrahovaná právomoc nadriadeného Stavebného orgánu. Bola preto výlučnou príčinou, ktorá spôsobila žalobcom označenú ujmu. Aplikujúc test *conditio sine qua non* by nemožnosť žalobcu disponovať s predmetom Zmluvy vznikla, aj keby rozhodnutie o atrahovaní právomoci nadriadeným stavebným úradom nebolo vôbec vydané. Iné skutočnosti ako príčiny vzniku škody je možné preto s najväčšou pravdepodobnosťou považovať za vylúčené. Vzhľadom na toto priame, a nie sprostredkované pôsobenie nesprávneho úradného postupu je ustálenou súdnou praxou prijatý záver, že v takom prípade bola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom prvostupňového Stavebného úradu, a tým nezískaním očakávaného výnosu - zisku, náhrady ktorého sa v tejto súvislosti žalobca domáha. Aj z toho dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vychádzal prevažne z vyjadrení (dôkazov) žalovaného, ale nijakým spôsobom nereflektoval na vyjadrenie žalobcu, pričom konajúci súd mal v rámci preskúmania skúmať, a v kontexte vyjadrenia žalobcu zhodnotiť kvalitu a hĺbku vzťahu medzi týmito podaniami a dôkazmi uvádzanými v nich a vyhodnotiť, aký vplyv mal na kvalitu vzájomnej súvzťažnosti tento moment (nesprávneho úradného postupu), pričom v oboch podaniach procesných strán sú skutočnosti, ktoré vzájomne nepopierali a až následne urobiť záver o hodnotení týchto skutkových tvrdení a dôkazov so záverom, z akých dôvodov súd dospel k uvedenému tvrdeniu. Tieto skutočnosti mal konajúci súd vyhodnotiť spoločne. Zároveň mal žalobca za to, že k nesprávnemu úradnému postupom nedošlo z nedbanlivosti zodpovedných pracovníkov Mestskej časti N. - F., ale išlo o ich úmyselné konkrétne pre použitie tohto rozsudku vo vyššie uvedenej súvislosti platí, že: „samotný nesprávny úradný postup spravidla nezakladá majetkovú ujmu, ale keď tento je podkladom pre ďalšie konanie, ktoré by sa, nebyť nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, nerealizovalo, je takýto nesprávny úradný postup orgánu štátu v reťazci príčin a následkov jednou z hlavných príčin vzniku škody, aj keď škoda nevznikla v bezprostrednej príčinnej súvislosti s týmto postupom, ale až v súvislosti s následným protiprávnym konaním ďalšej osoby.“ Bez nečinnosti prvostupňového Stavebného úradu by nedošlo k opatreniu proti nečinnosti správneho orgánu, t.j. atrahovaniu právomoci nadriadeným stavebným úradom, pričom tento nadriadený stavebný úrad následne vo veci v krátkej dobe rozhodol. Tým by tiež nedošlo k skutočnosti, že žalobca neobdrží cenu za obchodný podiel v zmysle Zmluvy (- zisk) a nedošlo by k neuzatvoreniu zmluvy o prevode obchodného podielu. Z uvedeného vyplýva, že zavinená nečinnosť prvostupňového Stavebného úradu počas priebehu konania nie je v tomto konaní žiadnou z procesných strán popretá aj z titulu objektívne preukázaného skutkového stavu. Je nesporné, že pokiaľ by týmto nesprávnym úradným postupom k nečinnosti prvostupňového správneho orgánu nedošlo, tak by za bežného chodu vecí k porušeniu právnej povinnosti žalobcom neprišlo. Rozhodujúcou okolnosťou, ktorá mala za následok nemožnosť žalobcu realizovať svoje dispozičné oprávnenia v smere scuzdovania svojho vlastníckeho práva, teda prevádzania vlastníctva k nemu na iné subjekty, bola práve skutočnosť, že prvostupňový orgán bol dlhodobo nečinný. Táto príčina bola daná, t.j. pôsobila, aj keby nebola zistená, i bez toho, ak by nebola atrahovaná právomoc nadriadeného Stavebného orgánu. Bola preto výlučnou príčinou, ktorá spôsobila žalobcom označenú ujmu. Aplikujúc test *conditio sine qua non* by nemožnosť žalobcu disponovať s predmetom Zmluvy vznikla, aj keby rozhodnutie o atrahovaní právomoci nadriadeným stavebným úradom nebolo vôbec vydané. Iné skutočnosti ako príčiny vzniku škody je možné preto s najväčšou pravdepodobnosťou považovať za vylúčené. Vzhľadom na toto priame, a nie sprostredkované pôsobenie nesprávneho úradného postupu je ustálenou súdnou praxou prijatý záver, že v takom prípade bola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom prvostupňového Stavebného úradu, a tým nezískaním očakávaného výnosu - zisku, náhrady ktorého sa v tejto súvislosti žalobca domáha. Akýkoľvek iný výklad je ústavne nekonformný, v súčasnej dobe neudržateľný, a to aj s poukazom na už žalobcom uvádzanú judikatúru (viď. napríklad Vyjadrenie žalobcu zo dňa 15.12.2021). Aj z toho dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že k nesprávnemu úradnému postupom nedošlo z nedbanlivosti zodpovedných pracovníkov Mestskej časti N. - F., ale išlo o ich úmyselné konanie, k čomu slúži ako dôkaz výsluch svedka S. W., ktorý je obsahom spisového materiálu vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 9C/78/2015, ktorý žiadal pripojiť a v neposlednom rade aj vypočutie tohto svedka v predmetnom konaní. Ani túto skutočnosť (úmyselné konanie) súd nijakým spôsobom v odvodnení rozsudku nezohľadnil a neurobil záver, aký vplyv mala táto skutočnosť na kvalitu vzájomnej súvzťažnosti nesprávneho úradného postupu. Konajúci súd žiadnym spôsobom nekomunikuje a ani neuvádza skutkové a právne tvrdenia, ako aj dôkazy obsiahnuté v spise a žiadnym spôsobom neuvádza, ako tieto dôkazy vyhodnotil, t.j. či jednotlivito alebo v súvislosti s ostatnými dôkazmi a nevyslovuje žiadne iné tvrdenie, či tieto dôkazy

preukazujú alebo vyvracajú tvrdené skutočnosti. Poukázal na to, že v osobitnej časti dôvodovej správy k návrhu zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa v súvislosti s návrhom § 17 a § 18 uvádza, že v novom zákone bolo potrebné rozšíriť súčasné chápanie práva na náhradu škody ako práva na náhradu skutočnej majetkovej škody i na chápanie náhrady škody ako „spravodlivého zadostučinenia“; čím sa rozšírili možnosti uplatnenia nároku na náhradu škody nielen na náhradu skutočnej majetkovej škody, ale aj na náhradu nemajetkovej ujmy. V súvislosti s citovanou ustálenou judikatúrou, platí že každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi alebo právnickej osobe má byť napravená, a má za to, že škodu, ktorá bola žalobcovi spôsobená vyššie konštatovaným nesprávnym úradným postupom Stavebného úradu, je žalovaný povinný ako zodpovednostný subjekt nahradiť. Poukazovanie súdu prvej inštancie na výpoveď samotného žalobcu ohľadom ponuky na 2 mil. eur nemá nijaký právny význam, nakoľko ak sa potencionálny kupujúci po vykonanom audite (uvedené malo byť preukázané práve navrhovanými výsluchmi svedkov, čím by došlo aj k preukázaniu predmetnej príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou) dozvedel o prieťahoch a „problematickosti“ projektu na Stavebnom úrade, svoj zámer prehodnotil a od realizácie kúpy odstúpil, teda zjavne nešlo o možnosť tak výhodnej kúpy ako to prezentuje vo svojom odôvodnení súd, inak by sa záujemca rýchlo našiel, čo sa nijak nestalo a nepreukázalo. Teda išlo len o prvotnú ponuku, ktorá po vykonaní auditu a zhodnotení rizík bola už zo strany záujemcu bezpredmetná. Dôkazy na ktoré sa konajúci súd vo svojom odôvodnení odvoláva, najmä výpoveď samotného žalobcu, vyhodnotil nesprávne, pričom z odôvodnenia Rozsudku možno usudzovať, že k týmto dôkazom konajúci súd neprístupoval objektívne, ale s vopred ustáleným predsudkom, pričom ponechal úplne bez povšimnutia ďalšie okolnosti. Konajúci súd pritom neuviedol jediný dôkaz, ktorý by zásadným spochybňoval nárok žalobcu, ktorý v zmysle návrhu aj v príčinnej súvislosti nastal a tým ho preukázal. Konajúci súd v odôvodnení Rozsudku nevysvetlil, z akého dôvodu neuveril tvrdeniam žalobcu o zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov zo strany žalovaného. Konajúci súd prehliadol skutočnosť, že tento zásah už nastal a taktiež aj tú skutočnosť, že žalobca uviedol reťazec postupností, ktoré k tomuto viedli. Konajúci súd si bez ďalšieho osvojil tvrdenia žalovaného, pričom bolo žiadúce uvedené tvrdenia a dôkazy vyhodnotiť v súlade so zásadami dokazovania a následné zistenia plynúce z takto doplneného dokazovania odôvodniť, či svedčia v prospech alebo neprospech vyhovenia žaloby. Takýmto postupom nedošlo k ich zákonnému vyhodnoteniu a náležitému odôvodneniu zistení súdu. Okresný súd sa vo svojom odôvodnení ďalej odvoláva na judikatúru Súdneho dvora EÚ, avšak žiadnym spôsobom neodkazuje na relevantné precedenčné rozhodnutia a tak táto jeho analýza v kontexte vyššie uvedených pochybení na dôveryhodnosti Rozsudku nepridáva, naopak, ako je uvedené nižšie (vid. bod 17 rozsudku): 9Co/349/2016 z 31.5.2018). Ani v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ sa nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednom prípade, ale len za predpokladu kumulatívneho splnenia troch základných podmienok na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jednotlivcovi porušením komunitárneho práva, medzi ktoré patrí aj existencia priameho kauzálneho vzťahu medzi porušením povinnosti členského štátu a škodou, ktorá vznikla jednotlivcovi. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného. V reakcii na vyššiu zmienku ohľadne súladu európskej judikatúry a domácej praxe, žalobca poukazuje, že Luxemburský súd dokázal pri riešení otázky nezávislosti a nestrannosti dospieť k inovatívnemu riešeniu v podobe tzv. Non-Regression princípu, ktorý bol judikovaný v prípade Republika v Il-Prim Ministru. V tomto smere význam tohto prípadu spočíva v tom, že, pokiaľ má ochrana svoj právny základ nielen v čl. 47 Charty práv Európskej únie, ale aj čl. 19 ods. 1 ZFEÚ, nie je v súlade s právom EÚ túto ochranu znižovať. V tomto prípade si Súdny dvor EÚ pomohol zavedením princípu Non-Regression, ktorý dovodil zo znenia článku 49 ods. ZFEÚ, pričom takto konštruovaný článok zaväzuje členské štáty k tomu, že musia zabezpečiť aby nedošlo k nijakému regresu ochrany, ktorá je imanentná základným hodnotám Európskej únie. Z postupného sledu jednotlivých skutkových okolností v danej veci je zrejmé, že nesprávny úradný postup stavebného úradu bol významným článkom reťazca príčin a následkov. Napriek tomu ale zo sledu relevantných príčin a následkov vyplýva, že síce v dôsledku nesprávneho úradného postupu nedošlo k realizácii obchodu medzi žalobcom a spoločnosťou L., Z..F..P. za dohodnutú kúpnu cenu 1.800 000 eur, avšak súd prvej inštancie nevzhladol priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom tvrdeným ušlým ziskom z dôvodu uzavretia zmluvy o prevode obchodného podielu. Vytýkal súdu prvej inštancie, že Okresný súd nedostatočne presvedčivo hodnotil skutkový stav napriek tomu, že ponechal úplne bez povšimnutia viacero významných skutočností, nehodnotil podania procesných strán ako celok a so zreteľom na dôkazy, ktoré boli obsahom spisového materiálu, ale uvažoval izolovane, ignorujúc ich skutkovú a personálnu previazanosť, teda určite nie starostlivo. Podľa názoru žalobcu je splnená aj

podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a vznikom škody, pretože ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany Stavebného úradu, bolo by územné rozhodnutie a následne aj stavebné povolenie vydané v riadnej lehote podľa Správneho poriadku, pôvodný žalobca by mohol realizovať všetky kroky tak, ako ich plánoval a bol by previedol 100%-ný obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. na spoločnosť L., Z..F..P. za dohodnutú cenu (L., Z..F..P. by nemala dôvod nepristúpiť k prevodu obchodného podielu za dohodnutú kúpnu cenu 1.800 000 eur).

V danom prípade z dôvodu vyššie popísaného (aj následného) nesprávneho úradného postupu Stavebného úradu bolo veľmi zložitá pre žalobcu nájsť záujemcu (ako už bolo vyššie uvedené, projekt už mal „trhovú nálepku“ problematickeho projektu a každý po oboznámení sa s takými informáciami upustil od záujmu o kúpu), ktorý by bol ochotný odkúpiť predmetný 100%-ný obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. za prvotne ponúkanú a dohodnutú cenu s L., Z..F..P. Práve naopak, žalobca aj s ohľadom na následné konania (napr. stavebné, tiež kolaudačné) si v súčasnosti uvedomuje, že keby nebol odpredal 100%-ný obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. za cenu 1.060 000 eur, takúto čiastku by už za neskoršieho stavu (najmä pre opakované pochybenia Stavebného úradu Mestskej časti N. - F.) nebol získal, ale dokonca oveľa nižšiu, čím by tak došlo ešte k väčšej finančnej škode. V danom prípade teda ide o majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v nezískaní očakávaného výnosu - zisku. Daný projekt bol trhovo zaradený do problematických projektov a už nikdy nedosiahol takú trhovú hodnotu akú mal pôvodne, čo spôsobil Stavebný úrad a to znížilo trhovú hodnotu projektu už navždy. Žalobca mal za to, že záver rozsudku je veľmi nedostatočne odôvodnený a neopiera sa o kompletný spisový materiál, a aj to nie v dostatočnom rozsahu. Pokiaľ by dôsledne aplikoval zákonnú povinnosť náležite hodnotiť dôkazy v súlade s ustálenou judikatúrou a starostlivo by zvažoval všetky okolnosti prípadu aj v ich súhrne, musel by prinajmenšom dospieť k záveru, že sú tu ešte ďalšie dôkazy, ktoré môžu potvrdiť a posilniť (ak súd prvého stupňa mal pochybnosti o ich preukázaní) vyjadrenia žalobcu a že na tomto právnom základe je vydanie rozsudku predčasné, a preto v rozpore so zákonom. Tvrdenie súdu ohľadne aplikácie absencie bezprostrednej príčiny mal za v príkrom rozpore so skutkovým stavom preto, že sa dobromyseľne dožadoval vydania rozhodnutia vo veci a mal legitímne očakávania smerom k postupom a procesom prvostupňového Stavebného úradu. Týmto titulom, nie je možné aplikovať nesúvisiace a nijako relevantné domnienky konajúceho súdu o zmluvných vzťahoch a absencie štátu v nich ako zmluvnej strany, či ich vplyv na realitu, pretože nie sú ani príčinou ani následkom skutkového stavu. Okolnosti tohto prípadu, stoja na tom, či štátne orgány sú schopné plniť si svoje povinnosti v súlade so zákonom a v lehotách ktoré im zákon ustanovuje, pretože žalobca postupoval na základe a v medziach zákona ako účastník stavebného konania, ktorý má zákonom uložené práva a povinnosti. Zároveň s ohľadom na skutkové okolnosti nie je možné aplikovať tvrdenia súdu o zmluvnej dispozícii, nakoľko by zaväzovala žalobcu do nemožného (nesplniteľnosti), čo nie je ústavne ani zákonne udržateľná požiadavka. Podľa uvedenej úvahy súdu, by štát musel byť buď zmluvnou stranou uvedeného kontraktu alebo by musel byť treťou stranou uvedeného zmluvného vzťahu. V konečnom dôsledku by sa naplnením tejto úvahy súdu štát dostal do pozície nielen nestranného arbitra, ktorý rozhoduje, ale je aj zároveň zmluvnou alebo obdobnou stranou, čo je v rozpore s princípom *nemo iudex in re sua*. Je v rozpore s materiálnym právnym štátom, aby štátne orgány nekonali v medziach a na základe zákona, čo vylučuje svojvôľu a arbitrárnosť pri ich aplikácii a realizácii. Tieto úvahy súdu, ktoré sú obsahom odôvodnenia sú irelevantné, pretože ich praktický následok by znamenal exces z povinnosti štátnych orgánov konať tak, ako je uvedené vyššie, čo narušuje právny základ daný Ústavou SR. Bol toho názoru, že bolo preukázané, že Stavebný úrad zapríčinil, že žalobca, ktorý bol týmto jeho postupom pri priebehu stavebného konania dotknutý, stratil možnosť zväčšiť výšku svojho majetku za bežného chodu vecí a za majetkovú škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá žalovaný, nakoľko s otázkou príčinnej súvislosti úzko súvisí aj otázka vzniku škody, ohľadom ktorej nie je spor. Medzi takto vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom Stavebného úradu je vzťah príčinnej súvislosti. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu. Súdom prvej inštancie, ktorý dospel v rozhodovacej činnosti k ustáleniu svojho právneho názoru v zmysle argumentácie ponúkanej žalovaným aj v jeho poslednom Vyjadrení žalovaného 15.12.2021 došlo podľa žalobcu k nesprávnemu právnemu posúdeniu a rozporu s Ústavou SR s ohľadom na uvedené závery Ústavného súdu SR. Už samotné okolnosti, ktoré žalobca

uviedol v tomto konaní, podľa jeho názoru odôvodňujú nárok žalobcu na náhradu škody v podobe ušlého zisku, ktorý uplatňuje a ktorá sa v zmysle ustálenej súdnej praxe javí ako primeraná. Ústavný súd SR už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 skonštatoval, že nevykonanie dôkazu možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. K tomuto porušeniu dochádza v prípade, ak z vykonaných dôkazov nemožno spoľahlivo zistiť skutkový stav veci. Ide o prípady, keď súdy nevykonajú dôkazy, ktorými sa majú vyjasniť sporné skutočnosti, alebo vykonávajú dôkazy navrhované len jednou stranou. Aj Najvyšší súd SR nadviazal na tento názor a v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 259/2010 sa odklonil od prevládajúcej judikatúry. V tomto rozhodnutí uviedol, že nevykonanie dôkazu, ktorý mohol mať pre rozhodnutie podstatný význam, možno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Podľa Najvyššieho súdu SR tým dochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, ako aj k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp.zn. 4Cdo 100/2018, resp. 5Cdo 202/2018 uviedol: „Nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústavy“, III. ÚS 332/09). V takomto prípade by prichádzalo do úvahy aj vyslovenie porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 ústavy, keďže nevykonanie stranou navrhovaného dôkazu by ho oproti druhej strane znevýhodňovalo.“ Potvrdenie vyššie uvedenej judikatúry nastalo Ústavným súdom SR, ktorý konštatoval, že ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 168/2019 z 21. novembra 2019). Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie sa uvedenou judikatúrou neriadil, postupoval nezákonne, nakoľko sa nevysoporiadal s povinnosťou náležite odôvodniť svoje rozhodnutie. Súd sa svoje rozhodnutie o odmietnutí vykonania dokazovania založil bez akejkoľvek úvahy a hlbšieho rozboru s poukazom na dobu trvania konania.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že zo strany žalobcu nebolo primerané nazvať konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR „elaboráciou doterajšej judikatúry všeobecných súdov, resp. podkladovou judikatúrou“. Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení odkazuje na ustálenú judikatúru NSSR v obdobných konaniach, teda v konaniach, kde žalobca povinnosti zo súkromnoprávneho vzťahu viazal na verejnoprávne konanie a rozhodnutie správneho orgánu. Sám žalobca sa v odvolaní, v časti, kde tvrdí, že príčinná súvislosť je daná, odvoláva na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach (bod 44 odvolania), ktoré je nedohľadateľné a nepublikované a jeho súvislosť s prejednávanou vecou nie je možné nijakým spôsobom vyhodnotiť. Rozhodne takéto rozhodnutie nenapĺňa definíciu ustálenej rozhodovacej praxe podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 6/2017. K argumentácii žalobcu o nepresvedčivosti a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku žalovaný uviedol, že tento je zrozumiteľný, vnútorne konzistentný, argumentácia v ňom je logická a jednotlivé argumenty na seba plynule nadväzujú. K odvolávaniu sa žalobcu na princíp právnej istoty žalovaný uviedol, že požiadavka na legitímne očakávania sa má interpretovať v súlade s ustálenou judikatúrou ÚS SR, napr. jeho Nálezom z 29.5.2013 sp. zn. I.ÚS 564/2012, v ktorom je uvedené, že „k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (PL.ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ V uznesení ÚS SR z 22. novembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 499/2011: „Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom

verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).“ Práve odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax NS SR v rozsudku, ktorú žalobca namieta v úvode svojho odvolania, bol naplnený princíp právnej istoty, tak ako ho definuje ÚS SR. Časť odvolania, kde žalobca namieta nedodržanie princípu právnej istoty, je teda, v kontexte vyššie citovaných rozhodnutí ÚS SR, nezrozumiteľná. Aj nadväzujúca argumentácia žalobcu, týkajúca sa nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku, odkazuje na všeobecnú judikatúru súdov k princípu legitímnych očakávaní, porušenia práva na spravodlivý proces (bod 26, 83, 85 odvolania), hoci ustanovenie § 365, ods. 1 písm. b) CSP nie je uvedené ako odvolací dôvod. Žalobca podľa neho v odvolaní nesprávne (až účelovo) interpretuje právo na spravodlivý proces, ako povinnosť súdu stotožniť sa so všetkými jeho tvrdeniami a právnymi názormi. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.“ Žalobca, rovnako ako v ostatných podaniach, nekriticky konštatuje, že súd má povinnosť priznať náhradu škody len z dôvodu existencie tvrdeného ušlého zisku, akéhokoľvek nesprávneho úradného postupu, pričom za preukázanie existencie príčinnej súvislosti považuje ich náhodnú časovú súslednosť. Ani v odvolaní a ani v jednom z písomných podaní, žalobca nedokázal preukázať nič iné ako časovú súslednosť vzniku tvrdenej škody a nesprávneho úradného postupu. Neposkytnutie právnej ochrany takto chápaného porušenia práva žalobcu nie je v žiadnom prípade možné kvalifikovať za porušenie práva na spravodlivý proces. V súvislosti s ďalšou časťou odvolania, týkajúcou sa odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) žalovaný uviedol, že tak počas konania, ako aj v samotnom rozsudku, sa súd zaoberal každým dôkazom navrhnutým žalobcom, a to napriek skutočnosti, že žalobca najmä v prípade navrhovaných výsluchov svedkov nie vždy vedel zodpovedať otázky, čo výsluchom sleduje a aké skutočnosti majú preukázať. Námietky žalobcu, ktoré sa týkajú nedostatočného sa vysporiadania, resp. nevysporiadania sa s navrhovanými dôkazmi, považoval za nedôvodnú. Mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia spĺňa požiadavku na odôvodnenie definovanú rozhodovacou praxou ÚS SR (Rozhodnutie Ústavného súdu SR zo 17. mája 2007, sp. zn. IV. ÚS 14/07: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“). Podľa uznesenia ÚS SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09: „Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).“ Žalovaný mal za to, že nie je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keďže dôkazmi sa súd prvej inštancie riadne zaoberal a riadne ich vyhodnotil, pričom neporušil žiadnu zo zásad súvisiacich s dôkazným konaním. Žalobcovo neprimerané očakávanie, že súd má povinnosť stotožniť sa so všetkými jeho tvrdeniami, je zrejme aj z bodu 55. odvolania. Súd sa totiž v odôvodnení rozsudku nestotožnil s tvrdením žalobcovho svedka a neakceptoval jednostranné tvrdenie žalobcu, že príčinou zníženia kúpnej ceny obchodného podielu bol len nesprávny úradný postup, ale v súvislosti s ostatnými dôkazmi dospel k inému záveru. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) zakladá žalobca najmä na tvrdení, že ním predložené dôkazy preukazujú existenciu príčinnej súvislosti

medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou. Otázka príčinnej súvislosti je, v zmysle judikatúry, skutkovou otázkou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. A keď žalobca na základe vlastnej (nie úplne zrejmé) úvahy dospel k záveru, že nesprávny úradný postup bol priamym dôvodom vzniku škody, nie je možné sa týmto záverom stotožniť, keď príčina vzniku škody spočívala v uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve, v ktorej sa zaviazal prevziať záväzok, ktorý objektívne nemohol plniť, teda záväzok spočívajúci v povinnosti zabezpečiť vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Žalovaný mal za to, že podnikateľským rizikom, ktoré je aj príčinou vzniku označenej škody, bolo uzatvorenie súkromnoprávnej zmluvy, a teda závery znaleckého posudku sú pre účely jeho tvrdení, irelevantné. Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho nikdy nemôže byť podľa žalovaného základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Konštatoval, že splnenie podmienky príčinnej súvislosti je potrebné skúmať jednak vo vzťahu k uplatnenému ušlému zisku a jednak vo vzťahu k vzniku nároku na náhradu skutočnej škody. Relevantnou príčinou, ktorá spôsobila škodu, musí v prejednávanej veci byť nesprávny úradný postup. V tomto prípade pre naplnenie príčinnej súvislosti je potrebné dospieť k záveru, že nebyť tejto okolnosti, škodlivý následok by nebol nastal. Podstatná príčina, ktorá pre založenie zodpovednosti štátu za škodu musí viesť k škode, je existencia neprávneho úradného postupu a nie iné okolnosti. Je preto potrebné skúmať, či nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti stavebného úradu, je priamou a bezprostrednou príčinou uplatnenej škody. Ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť štátu za škodu nenastane. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti medzi určitou skutočnosťou a spôsobenou škodou je vždy potrebné zodpovedať otázku, či by škoda vznikla aj vtedy, ak by tejto skutočnosti nebolo. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, nestačí, ak je len sprostredkovaný. Treba skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Zo sledu relevantných príčin a následkov nevyplýva zmenšenie majetku žalobcu priamo postupom správneho orgánu, a preto nepovažoval tento odvolací dôvod žalobcu za dôvodný. Bol toho názoru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdeným ušlým ziskom. Bezprostrednou príčinou škody podľa žalovaného bolo uzatvorenie súkromnoprávnej zmluvy.

19. Intervent vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, konštatujúc, že tento v odvolaní neustále opakuje rovnaké argumenty, pričom všetky rozhodujúce skutočnosti už boli vyslovené. Plne sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý podľa neho postupoval vecne správne a po vykonanom dokazovaní dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne ich aj správne právne posúdil.

20. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu považoval argumentáciu za nesprávnu a poukázal na to, že žalovaný zrejme neporozumel ani dôvodom odvolania a ani obsahu rozsudku. Uviedol, že považuje za nesprávne, že konajúci súd žiadnym spôsobom neaplikoval ustálenú judikatúru (ak sa na daný prípad vzťahovala), ale iba na ňu mechanicky odkázal bez akejkoľvek podrobnejšej analýzy a stotožnenia alebo odlišia možností jej aplikácie na prejednávaný prípad. Povinnosťou súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu preto je rešpektovať ústavné garantované právo na spravodlivý proces, z ktorého vyplýva požiadavka, aby sa konajúce súdy vysporiadali s námietkami odvolateľa, ktorými toto svoje právo realizuje. Túto povinnosť konajúce súdy porušujú, ak ignorujú, resp. nedostatočným spôsobom reagujú na námietky odvolateľa voči dôkazom, na ktoré je v rozhodnutí poukazované ako na kľúčové pre tvrdené skutkové

závery. Vyrovnanie sa s argumentom strany konania znamená uviesť dôvody pre jeho prijatie alebo odmietnutie. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu nie je takýto argument relevantný v kontexte prípadu. Nestačí, ak súd na argument strany konania síce zareaguje, ale vyrovná sa ním len stručným konštatovaním. Takéto formálne zaobranie sa námietkami strany konania je nedostatočné, nakoľko v procese „zaobrania sa“ prirodzene absentuje prvok uvedenia dostatočných dôvodov, s odkazom na ktoré súd považuje argument za nesprávny. Platí, že odpoveď súdu - t. j. odmietnutie argumentov strany konania musí byť jasná, zrozumiteľná a dostatočne konkrétna, a to do tej miery, aby aj naozaj reálne, resp. materiálne vyvracala, alebo aspoň dostatočne spochybňovala argumenty strany konania. Len všeobecné konštatovanie súdu, že argumentácia strany konania je nesprávna alebo irelevantná bez súčasného uvedenia dostatočného vysvetlenia tohto názoru súdu treba považovať za nedostatočné. Následný odkaz žalovaného na znenie ust. § 220 ods. 2 CSP a jeho podporenie rozhodnutím NS SR o tom, čo je ustálená súdna prax je podľa žalobcu polopравdou v interpretácii právnych noriem, nakoľko žalovaným prezentovaná predmetná interpretácia nesmie byť v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR citovanej v odvolaní mechanická, formalistická, arbitrárna, bez vzájomnej logickej koherencie a praktickej aplikovateľnosti, ako aj ďalších. Všeobecné súdy, tiež musia v odôvodnení svojich rozhodnutí zrozumiteľne a presvedčivo vyjadriť vlastné hodnotenie. Ak v odôvodnení súdnych rozhodnutí absentuje vlastné vyjadrenie súdu (a teda vyhodnotenie) ohľadom zásadných námietok, vzniká tak celková „nerovnováha“ konania, ktorá je nezlučiteľná so zásadou spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru (III. ÚS 2/2012). V reakcii na hodnotenie žalovaného ohľadne ustálenej judikatúry (zmienka o spomenutej elaborácii), žalobca uvádza, že, absencia vlastného prínosu súdu na objasnenie toho, prečo sa odvoláva na túto konkrétnu údajne ustálenú judikatúru (ako súvisí so skutkovým stavom prejedávaného prípadu) a ako ju konajúci súd (ne)aplikuje na tento prejedávaný prípad, nie je prípustná. Nadväzujúci záver žalovaného o tom, že následne nejde o ustálenú prax a tak ju nie je možné používať je irelevantný, pretože podstatou odvolania nie je polemika o ustálenej súdnej praxi, ale je o tom, že konajúci súd nijakým spôsobom nevysvetlil ako sa uvedená judikatúra vzťahuje na prejedávaný prípad, aké sú je vlastné právne úvahy k tomu, že je možné ju na tento prípad aplikovať a že skutkové a iné okolnosti sú podobné tým o ktorých daná judikatúra pojednáva a nie sú len mechanickým, formalistickým, či hmlistým odkazom na dôvody ktoré má žalobca hádať, resp. vyabstrahovať z neurčitej úvahy konajúceho súdu. Úvahy konajúceho súdu ako i žalovaného, preto nie je možné akceptovať, nakoľko z odôvodnenia jeho uznesenia nemožno identifikovať dostatočne logický vlastný úsudok konajúceho súdu ohľadom skutočností, ktoré boli predmetom dokazovania. Následné konštatovanie žalovaného, že žalobca použil v odvolaní rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktoré je podľa jeho neovládateľné a nepublikované a tak ho nie je možné vyhodnotiť, je možné považovať za účelovú obranu, nakoľko pri bližšom skúmaní sa na uvedené rozhodnutie odvoláva aj domáca doktrína dostupná prostredníctvom elektronických právnických systémov. Za relevantný argument treba považovať takú námietku alebo vecný prednes, ktorý by v prípade jeho vyhodnotenia vnútroštátnym súdom ako opodstatneného (vecne správneho) mal vplyv na rozhodnutie vo veci samej; relevantný je aj argument, o ktorom nemusí byť v čase jeho predloženia zrejmé, že je naozaj opodstatneným, avšak postačuje, že je vecne správny, prípadne súvisí s prejedávanou vecou a týka sa otázky, ktorá je „predmetom riešenia“ v danom prípade. Uvedené spĺňa odvolacia argumentácia žalobcu v tomto prípade. Konštatoval, že platí, že odpoveď súdu - t. j. odmietnutie argumentov strany konania, musí byť jasná, zrozumiteľná a dostatočne konkrétna, a to do tej miery, aby aj naozaj reálne, resp. materiálne vyvracala, alebo aspoň dostatočne spochybňovala argumenty strany konania. Len všeobecné konštatovanie súdu, že argumentácia strany konania je nesprávna alebo irelevantná bez súčasného uvedenia dostatočného vysvetlenia tohto názoru súdu treba považovať za nedostatočné. Na to, aby bolo možné podľa mienky súdu dôkaz alebo námietku, resp. argumenty žalobcu neakceptovať a toto stanovisko súdu zo strany konajúceho súdu aj náležite možné preskúmať, je potrebné takéto rozhodnutie konajúceho súdu náležite odôvodniť v zmysle skôr vyjadreného. Výrok rozhodnutia sám o sebe totiž nestačí na to, aby naplnil požiadavku spravodlivého procesu, pretože z pohľadu strany konania je potrebné, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ako sa vysporiadal s dôkazmi a ktorá argumentácia bola pre súd presvedčivejšia a tvorí základ jeho rozhodnutia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa musí vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami ako aj argumentami podstatného právneho významu.

V prípade, že ide o náležitý argument významný pre rozhodnutie, odpoveď naň musí byť nielen konkrétna, no navyše aj v zásade špecifická. Ak platí predpoklad, že v zásade každý návrh žalobcu je potrebné vnímať čo do významového hľadiska (pre žalobcu) zvlášť citlivo, treba dodať, že v konaní vedenom pred profesionálnymi sudcami chápanie nevyhovenia návrhu vychádza predovšetkým z dôvodov uvedených v súdnych rozhodnutiach. V takých

prípadoch musia vnútroštátne sudy uviesť dostatočne jasne dôvody, na ktorých sa zakladajú ich rozhodnutia. Odôvodnené rozhodnutia tiež slúžia v dokazovaní stranám, ktoré boli vypočuté, a tým prispievajú k väčšej ochote prijať rozhodnutia o „ich“ strane. Rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od povahy rozhodnutia a musí byť stanovená s ohľadom na okolnosti prípadu. Kým sudy nie sú povinné poskytnúť podrobnú odpoveď na každý argument, musí z rozhodnutia vyplývať, že základné, zásadné a rozhodné otázky prípadu boli prejednané zrozumiteľne. Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces žalobca a samozrejme aj verejnosť musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný; to je zásadnou poistkou proti svojvôli. (Taxquet v. Belgicko). Preto je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu. Konštatovanie žalovaného o tom, že práve odkaz na ustálenú rozhodovaniu prax NS SR je v kontexte judikatúry Ústavného súdu SR naplnením princípu právnej istoty, tak ako ho vníma žalovaný, je v zmysle vyššie uvedeného neudržateľný, v príkrom rozpore s ústavnou praxou a hlavne ničím nepodloženým a neodôvodneným argumentom. Všetky v odvolaní vyššie uvádzané skutočnosti považoval žalobca za zásadné námietky a kvalifikované odvolacie argumenty, na ktoré ale konajúci súd presvedčivým - a z prevažnej časti žiadnym spôsobom nezodpovedal; naopak, „odpovede“ konajúceho súdu možno charakterizovať ako neprímerane strohé a nijak nevyvracajúce odvolacie tvrdenia žalobcu, resp. neriešiacie rozpory, ktoré objektívne vznikli vo vzťahu k výsledkom vykonaného dokazovania v konaní pred okresným súdom. Argumentáciu žalovaného vo svojom vyjadrení, kde konštatuje, že žalobca požaduje priznať náhradu škody len z dôvodu tvrdeného ušlého zisku, pričom za preukázanie príčinnej súvislosti považoval za náhodnú časovú súsladnosť, je hrubým skresľovaním skutkového stavu. K tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie sa zaoberal každým dôkazom navrhnutým žalobcom, a teda námietky žalobcu v tejto časti k zneniu § 365 ods. 1 písm. e/ CSP - súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a považuje ich za nedôvodné, uviedol, že by sudy však mali prihliadnuť na všetky dostupné a v konaní použiteľné dôkazy a zistené skutočnosti, nakoľko mechanická aplikácia judikatúry ich v žiadnom prípade nezbavuje úradnej povinnosti zistiť skutkový stav v rozsahu potrebnom pre ich rozhodnutie. Splnenie tejto základnej úlohy ale s poukazom na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno konštatovať. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcu dopustil zásadného pochybenia, keď: a) si takmer „bezvýhradné“ osvojil tvrdenie žalovaného o podnikateľskom riziku žalobcu, ktoré však svojim obsahom zásadne odporuje skutkovému stavu ustálenému v konaní, resp., b) nevykonal navrhované dôkazy a na podklade bez týchto dôkazov dospel k záveru o nepreukázaní príčinnej súvislosti. Napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov nesprávne zistený v podstatných okolnostiach a tak je zrejme, že vyjadrenie žalovaného o nenaplnení odvolacieho dôvodu uvedeného už skôr neobstojí a je nutné ho odmietnuť. Súd prvého stupňa, vôbec neprihliadol na skutočnosti prezentované žalobcom v jeho vyjadreniach, a síce, že bez toho aby existoval nesprávny úradný postup stavebného úradu nemôžeme hovoriť ani o nasledujúcich opravných konaniach a v konečnom dôsledku i prebiehajúcim súdnym konaní. Súd podľa neho nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci len z domniek a hypotéz a laických úvah, pričom takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom pre prípadné úvahy okresného súdu o tom, že by žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť a preto je v konaní neúspešný. Takéto hodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré má údajne vysvetľovať potenciálny dôvod konania žalobcu, nemožno v žiadnom prípade považovať za ústavne súladný spôsob nepreukázania príčinnej súvislosti. Naopak, žalobca je názoru, že výsledky znaleckého skúmania preukazujú presný opak, a to evidentným a doslova neprehliadnuteľným spôsobom. S poukazom na výsledky znaleckého dokazovania a konštatovanie znalca, v predmetnej veci vyplynulo, že uvedené predstavuje znova len úsudok v rovine pravdepodobnosti, resp. hypotézy, ktorý neobsahuje ďalšie doplnkové úvahy konajúceho súdu. Jeho záver je tak prirodzene vystavený objektívne existujúcim skutočnostiam svedčiacich o pravom opaku, čo má za následok vnútornú rozporupnosť rozhodnutia vo veci samej, ktorú nie je možné prekonať inak, než kasačnou intervenciou odvolacieho súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle doterajšieho priebehu procesu vyšlo nesporne najavo, že vznik škody uplatnenej v konaní žalobcom, teda všetky skutočnosti, ktoré žalobca so vznikom škody spája, súvisia výlučne s nesprávnym úradným postupom žalovaného. Bolo preukázané, že Stavebný úrad zapríčinil, že žalobca, ktorý bol týmto jeho postupom pri priebehu stavebného konania dotknutý, stratil možnosť zväčšiť výšku svojho majetku za bežného chodu vecí. Sumarizujúc uvedené, preto žalobca ohľadom príčinnej súvislosti uzatvára, že za majetkovú škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá žalovaný, nakoľko s otázkou príčinnej súvislosti úzko súvisí aj otázka vzniku škody, ohľadom ktorej nie je sporu. Medzi takto vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom Stavebného úradu je vzťah príčinnej súvislosti. Rovnako mal za to, že v prípade napadnutého rozhodnutia ide o

neakceptovateľný exces, ktorý sa nedá považovať za spravodlivé rozhodnutie. Neexistujú podľa neho žiadne legitímne dôvody na to, aby súd pri ustálení výšky škody v podobe ušlého zisku pristupoval k jej určaniu mimoriadne reštriktívne a bagatelizoval tým zodpovednosť štátu na úkor poškodených osôb. V tomto prípade súd ignoroval mimoriadne závažnú skutočnosť a zaviazal žalobcu do nemožnosti (nesplniteľnosti) v priamej príčinnej (kauzálnej) súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany žalovaného, kedy ide o neprípustný a ústavne nekonformný formalizmus.

21. Vo svojom vyjadrení k vyjadreniu intervienta žalobca uviedol, že vzhľadom na to, že intervenient len všeobecne odprezentoval svoj postoj k vydanému rozsudku, neuvádzal žiadnu relevantnú právnu argumentáciu, pridrižiava sa všetkých doterajších písomných vyjadrení (či už v rámci konania pred súdom alebo v samotnom odvolaní) a mal za to, že žaloba je dôvodná v plnom rozsahu a odvolaním napádaný rozsudok je nezákonný. Uviedol, že zo sledu relevantnej príčiny a následkov je zrejmé, že zmenšenie majetku žalobcu (pri prevode nerentabilného projektu), či tvrdený ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským projektom a predajom obchodného podielu, boli spôsobené priamo nesprávnym úradným postupom prvostupňového Stavebného úradu. Na strane žalobcu nedošlo k žiadnej činnosti, ktorá by smerovala k ohrozeniu alebo zníženiu jeho majetkovej hodnoty, okrem priameho a bezprostredného nesprávneho postupu prvostupňového Stavebného úradu. Podľa názoru žalobcu je splnená aj podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a vznikom škody, pretože ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany Stavebného úradu, bolo by územné rozhodnutie a následne aj stavebné povolenie vydané v riadnej lehote podľa Správneho poriadku, pôvodný žalobca by mohol realizovať všetky kroky tak, ako ich plánoval a bol by previedol 100%-ný obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. na spoločnosť L., Z..F..P. za dohodnutú cenu (L., Z..F..P. by nemala dôvod nepristúpiť k prevodu obchodného podielu za dohodnutú kúpnu cenu 1.800 000 eur). V danom prípade z dôvodu vyššie popísaného (aj následného) nesprávneho úradného postupu Stavebného úradu bolo veľmi zložitá pre žalobcu nájsť záujemcu (ako už bolo vyššie uvedené, projekt už mal „trhovú nálepku“ problematického projektu a každý po oboznámení sa s takými informáciami upustil od záujmu o kúpu), ktorý by bol ochotný odkúpiť predmetný 100%-ný obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. za prvotne ponúkanú a dohodnutú cenu s L., Z..F..P. Práve naopak, žalobca aj s ohľadom na následné konania (napr. stavebné, tiež kolaudačné) si v súčasnosti uvedomuje, že keby nebol odpredal 100%-ný obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. za cenu 1.060 000 eur, takúto čiastku by už za neskoršieho stavu (najmä pre opakované pochybenia Stavebného úradu Mestskej časti N. - F.) nebol získal, ale dokonca oveľa nižšiu, čím by tak došlo ešte k väčšej finančnej škode. V danom prípade teda ide o majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v nezískaní očakávaného výnosu-zisku. Uviedol, že daný projekt bol trhovo zaradený do problematických projektov a už nikdy nedosiahol takú trhovú hodnotu akú mal pôvodne, čo spôsobil Stavebný úrad a to znížilo trhovú hodnotu projektu už navždy. Záver rozsudku považoval za nedostatočne odôvodnený a neopiera sa o kompletný spisový materiál, a aj to nie v dostatočnom rozsahu. Tvrdenia okresného súdu nie sú v odôvodnení dostatočne vysvetlené. V prípade starostlivého zvažovania všetkých okolností aj v ich súhrne by okresný súd mohol podrobnejšie rozviesť, o ktoré ďalšie dôkazy, resp. právne úvahy sa pri svojom závere opierať. Okresný súd sa mal pri hodnotení skutkového stavu vysporiadať so všetkými tvrdeniami procesných strán, tieto vyhodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne a až potom v súhrne s týmito dôkazmi vo veci vydať definitívne stanovisko. Pokiaľ by okresný súd dôsledne aplikoval zákonnú povinnosť náležite hodnotiť dôkazy v súlade s ustálenou judikatúrou a starostlivo by zvažoval všetky okolnosti prípadu aj v ich súhrne, musel by prinajmenšom dospieť k záveru, že sú tu ešte ďalšie dôkazy, ktoré môžu potvrdiť a posilniť (ak súd prvého stupňa mal pochybnosti o ich preukázaní) vyjadrenia žalobcu a že na tomto právnom základe je vydanie Rozsudku predčasné a preto v rozpore so zákonom. Tvrdenie súdu ohľadne aplikácie absencie bezprostrednej príčiny je v príkrom rozpore so skutkovým stavom preto, že žalobca sa dobromyseľne dožadoval vydania rozhodnutia vo veci a mal legitímne očakávania smerom k postupom a procesom prvostupňového Stavebného úradu. Týmto titulom, nie je možné aplikovať nesúvisiace a nijako relevantné domnienky konajúceho súdu o zmluvných vzťahoch a absencie štátu v nich ako zmluvnej strany, či ich vplyv na realitu, pretože nie sú ani príčinou ani následkom skutkového stavu. Bolo preukázané, že Stavebný úrad zapríčinil, že žalobca, ktorý bol týmto jeho postupom pri priebehu stavebného konania dotknutý, stratil možnosť zväčšiť výšku svojho majetku za bežného chodu vecí. Sumarizujúc uvedené, preto žalobca ohľadom príčinnej súvislosti uzatvára, že za majetkovú škodu mu spôsobenú zodpovedá žalovaný, nakoľko s otázkou príčinnej súvislosti súvisí aj otázka vzniku škody, ohľadom ktorej nie je sporu. Medzi takto vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom Stavebného úradu je vzťah príčinnej súvislosti. V priznanej náhrade škody je potrebné zohľadniť aj preventívno-sankčné pôsobenie

(funkciu) takto určenej náhrady škody. Pritom tak zásadné a zároveň elementárne pochybenia v procese stavebného konania, ako v posudzovanom prípade, sú u správnych orgánov v modernej digitalizovanej dobe podľa neho neprípustné.

22. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani znovu zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite po právnej i vecnej stránke vyhodnotil, svoje rozhodnutie aj v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil a s jeho záverom a odôvodnením sa i odvolací súd stotožnil a obmedzil sa tak len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a vysporiadanie sa s odvolacími dôvodmi žalobcu (§ 387 ods. 3 CSP).

25. Zákon č.514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za činnosť súdu, orgánu štátnej správy, orgánu územnej samosprávy v prípadoch, keď na orgán územnej samosprávy je prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy, upravuje aj zodpovednosť štátu za činnosť fyzických a právnických osôb v niektorých prípadoch pri výkone štátnej správy a zodpovednosť orgánu územnej samosprávy pri výkone samosprávnych funkcií v samostatnej pôsobnosti orgánu územnej samosprávy. Úprava sa týka zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy a tiež predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

26. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, pričom splnenie týchto podmienok je navrhovateľ, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, povinný tvrdiť a aj preukázať.

27. Podľa § 9 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

28. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky: „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“

29. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky: „Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.“

30. Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym

úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, a to: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. Rozhodovanie o náhrade škody, ku ktorej vzniku došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu je závislé od náležitého posúdenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, predovšetkým príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie

31. Nesprávny úradný postup je definovaný v ust. § 9 cit. zákona a považuje sa zaň porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

32. Podľa ustanovenia § 17 zák.č. 514/2003 Z.z. sa pri žalobách o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) voči štátu uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

33. V konaní bolo preukázané, že spoločnosť O. Z..F..P., ktorej spoločníkom a konateľom bol žalobca, dňa 28.09.2009 podala na príslušný stavebný úrad Mestskej časti N.-F. návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „N. W. F., pričom jej cieľom bolo získať právoplatné rozhodnutie o umiestnení stavby a právoplatné stavebné povolenie na realizáciu stavby. Stavebný úrad vo veci územného konania dňa 13.01.2010 a následne dňa 22.02.2010 vydal oznámenie o začatí územného konania a upustení od ústneho konania. Predtým, než by došlo k vydaniu územného rozhodnutia, žalobca ako budúci predávajúci a v tom čase ako jediný spoločník spoločnosti O. Z..F..P., spoločnosť L., Z..F..P. ako budúci kupujúci a spoločnosť O. Z..F..P. dňa 06.10.2010 uzatvorili zmluvu o budúcej zmluve, v zmysle ktorej po splnení podmienok mal budúci kupujúci záujem o kúpu 100% obchodného podielu v spoločnosti O. Z..F..P. za kúpnu cenu 1.800 000 eur. Podmienkou uzatvorenia zmluvy o prevode obchodného podielu bolo okrem iného zabezpečenie spoločnosťou O. Z..F..P. vydania právoplatného územného rozhodnutia na umiestnenie stavby a právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby najneskôr do 31.12.2011, eventuálne do 30.06.2012, avšak v tom prípade si budúci kupujúci mohol uplatniť nárok na zľavu z kúpnej ceny vo výške 15%. V rámci územného konania, ktoré iniciovala spoločnosť O. Z..F..P., došlo dňa 29.11.2010 k vydaniu rozhodnutia o umiestnení stavby, proti ktorému však bolo podané odvolanie, na základe ktorého bolo dané rozhodnutie zrušené Krajským stavebným úradom v Bratislave dňa 30.03.2011 a vec bola vrátená stavebnému úradu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací orgán vytkol prvostupňovému stavebnému úradu viaceré pochybení, porušenie Stavebného zákona a absenciu rozhodnutia o výrube stromov a drevín. Stavebný úrad následne dňa 08.07.2011 vydal rozhodnutie, ktorým územné konanie prerušil a navrhovateľa vyzval na doplnenie príslušných dokladov. Hoci sa spoločnosť O. Z..F..P. snažila zabezpečiť chýbajúce podklady potrebné k vydaniu územného rozhodnutia, stavebný úrad nekonal.

Na základe žiadosti spoločnosti O. Z..F..P. zo dňa 30.01.2012, adresovanej Krajskému stavebnému úradu v Bratislave o vykonanie opatrenia proti nečinnosti, Krajský stavebný úrad dňa 02.02.2012 atrahoval pôsobnosť vecne a miestne príslušného stavebného úradu Mestskej časti N. - F. na seba s odôvodnením, že existuje dôvodná obava, že napriek splneniu všetkých zákonných podmienok pre vydanie požadovaného správneho rozhodnutia toto rozhodnutie stavebným úradom vydané nebude a vzhľadom na všetky okolnosti je pravdepodobné očakávať ďalšie ničím neodôvodnené prietahy v konaní. Krajský stavebný úrad v Bratislave si vyhradil právomoc rozhodnúť sám vo veci návrhu na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby, ku ktorému došlo už dňa 20.03.2012, kedy krajský stavebný úrad vydal rozhodnutie č. A-2012/1482/UR-KOL o umiestnení stavby. Z

uvedeného postupu Krajského stavebného úradu v Bratislave, kedy došlo k preneseniu pôsobnosti vecne a miestne príslušného stavebného úradu v tejto veci na krajský stavebný úrad, ako aj priamo z konštatovania Krajského stavebného úradu v Bratislave v liste č. A/2012/1482/KOL zo dňa 2.2.2012 s

označením „Vykonanie opatrenia proti nečinnosti - atrahovanie pôsobnosti vecne a miestne príslušného stavebného úradu Mestskej časti N. - F.“ a z rozhodnutia č. A-2012/1482/UR-KOL zo dňa 20.03.2012 o umiestnení stavby vyplýva, že stavebný úrad Mestskej časti N. - F. bol neodôvodnene nečinný. Danú nečinnosť, prieťahy v konaní je tak možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup, čo konštatovalo aj Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, odbor štátnej stavebnej správy, v rozhodnutí č. 16421/2012/2961 SV-62689 zo dňa 08.11.2012, ako aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 10Sžo/91/2016 zo dňa 29.09.2016. Nakoľko táto skutočnosť nebola sporná, možno konštatovať splnenie podmienky nesprávneho úradného postupu, z titulu ktorého si žalobca uplatňoval nárok na náhradu ním uvedenej škody. Túto škodu si uplatňoval v sume 740.000 eur, predstavujúcu rozdiel medzi kúpnu cenou dohodnutou v zmluve o budúcej zmluve (1.800 000 eur) a skutočnou kúpnu cenou, za ktorú bol obchodný podiel prevedený (1.060 000 eur), ako aj úrok z omeškania z uvedenej sumy od 02.08.2015 do zaplatenia.

Zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 06.10.2010 vyplýva, že jej zmluvnými stranami boli žalobca ako budúci predávajúci, spoločnosť L., Z..F..P., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Z. XX, H. H. ako budúci kupujúci a spoločnosť O. Z..F..P., IČO: XX XXX XXX, so sídlom M. X, N.. Podľa preambuly zmluvy bol žalobca jediným spoločníkom spoločnosti O. Z..F..P.. s peňažným vkladom v sume 6.639 eur, a zároveň vlastníkom nehnuteľností, na ktorých spoločnosť O. Z..F..P. ako stavebník a tiež nájomca vybavoval územné a stavebné povolenie na realizáciu stavby. Podľa bodu 3. zmluvy podmienkou pre uzavretie budúcej zmluvy bolo zabezpečenie vydania právoplatného územného rozhodnutia na umiestnenie stavby a právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby najneskôr do 31.12.2011 spoločnosťou O. Z..F..P.. Zároveň sa žalobca zaviazal zabezpečiť najneskôr do 31.12.2011 prevod vlastníctva nehnuteľností na spoločnosť O. Z..F..P., splatenie alebo kapitalizáciu pohľadávok žalobcu a ďalších osôb voči spoločnosti O. Z..F..P. a prijatie rozhodnutia žalobcu ako jediného spoločníka, ktorým schválil prevod 100% obchodného podielu na budúceho kupujúceho. V bode 4. zmluvy bola dohodnutá kúpna cena za prevod obchodného podielu vo výške 1.800 000 eur s tým, že v prípade poskytnutia dodatočnej lehoty budúcim kupujúcim na zabezpečenie právoplatného územného rozhodnutia a právoplatného stavebného povolenia do 30.06.2012, mal budúci kupujúci nárok na zľavu z kúpnej ceny vo výške 15%. Zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 30.12.2012 žalobca ako prevodca previedol na nadobúdateľa - spoločnosť O. S. U., Z. Z.W. H. Y., F. H., H., Britské panenské ostrovy 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P. za kúpnu cenu 1.060 000 eur.

34. Škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom.

Vzťahom príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou v právnej teórii označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach; vyriešenie tejto otázky preto nemožno uložiť znalcovi (ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza). Právnym posúdením je vymedzenie, medzi ako ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

35. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že k súčasnému (kumulatívne) splneniu podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup v predmetnej veci nedošlo.

36. Žalobca uviedol, že v dôsledku atrahovania právomoci nadriadeným stavebným úradom pre vady zapríčinené prvostupňovým stavebným úradom nemohol splniť svoje zmluvné záväzky voči spoločnosti L., Z..F..P., a tým mu vznikla škoda v podobe ušlého zisku. Možno prisvedčiť aj žalovanému, že žalobca navyše ani nepreukázal, že by boli splnené aj ďalšie podmienky potrebné k tomu, aby mohol so spoločnosťou L., Z..F..P. uzatvoriť zmluvu o prevode obchodného podielu, keď napríklad podmienkou prevodu obchodného podielu bol aj prevod nehnuteľností na spoločnosť O. Z..F..P., pričom podľa výpisu z katastra nehnuteľností sa ako titul nadobudnutia uvádza vyhlásenie vkladateľa až zo dňa 13.6.2013. Žalovaný mal preto za to, že tým, že žalobca nepreviedol nehnuteľnosti na spoločnosť O. Z..F..P. tak, ako sa zaviazal v zmluve o budúcej zmluve, potom znížil hodnotu obchodného podielu, ktorý neskôr prevádzal. Tiež aj argumentácii žalovaného, že žalobca nepreukázal, že práve v dôsledku toho, že spoločnosť O. Z..F..P. nezabezpečila vydanie právoplatného územného rozhodnutia a stavebného povolenia, mu vznikla škoda v takej výške, v akej si uplatnil, teda tvrdil, že žalobca nepreukázal, aký vplyv na uplatnenú výšku škody mala neexistencia územného rozhodnutia a stavebného povolenia spoločnosti O. Z..F..P. v čase, keď mal žalobca previesť obchodný podiel na spoločnosť L., Z..F..P., resp. ako sa skutočnosť, že žalobca už disponoval územným rozhodnutím, ale nedisponoval stavebným povolením, prejavila v cene, za ktorú prevádzal obchodný podiel spoločnosti O. S. U.. Žalobca tvrdil, že sa dostal do finančných ťažkostí spôsobených práve projektom spoločnosti O. Z..F..P., ako aj viazaním peňažných prostriedkov v tomto projekte a nemožnosťou ho realizovať, prípadne predať obchodný podiel pre nesprávny úradný postup stavebného úradu, a preto žalobca napokon previedol svoj 100% obchodný podiel za kúpnu cenu len vo výške 1.060 000 eur. Dodal, že sa s novým kupujúcim dohodol na spôsobe prevodu nehnuteľností ako nepeňažný vklad spoločníka, teda tvrdil, že súčasťou ceny za obchodný podiel boli už aj predmetné nehnuteľnosti, keďže ich už vlastnila spoločnosť O. Z..F..P. a spoločníkom tejto spoločnosti sa po nadobudnutí účinkov predmetného prevodu stal nový kupujúci. Bol názoru, že zmařením uzatvorenia budúcej zmluvy vznikla škoda v podobe ušlého zisku, a preto existencia príčinnej súvislosti je nepochybne daná, keďže splnil všetky zákonom požadované povinnosti v rámci konania, čím bol v dobrej viere, že konanie prebieha zákonným spôsobom riadne a včas. Tvrdil, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu stavebného úradu neboli splnené zmluvné podmienky v zmysle uzavretej zmluvy, preto považoval za zrejmé, že by za riadneho chodu vecí mohol uzatvoriť riadnu zmluvu o prevode obchodného podielu so spoločnosťou L., Z..F..P. Podľa neho hlavnou príčinou vzniku škody, a to podstatnou a značnou, resp. výlučnou, je nečinnosť stavebného úradu, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/7/2013 z 23.04.2013 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/46/2009 z 29.04.2010 a tvrdil, že by bez nečinnosti stavebného úradu nedošlo k opatreniu proti nečinnosti správneho orgánu a nedošlo by ani k neuzatvoreniu zmluvy o prevode obchodného podielu. Tvrdil, že následné ponuky na kúpu predmetného obchodného podielu boli vždy výrazne nižšie ako 1.800 000 eur aj pre dôvody nezákonnosti stavebného úradu a pre obavy pre pokračovanie v nezákonných postupoch pri finalizácii projektu.

37. Medzi škodou vzniknutou žalobcovi zaplatením zmluvnej pokuty podľa zmluvy o budúcej zmluve o dielo uzavretej pre prípad nedodržania termínu uzavretia zmluvy (zriadenia stavby, pre ktoré sa vyžaduje rozhodnutie stavebného úradu) o dielo a nevydaním rozhodnutia stavebného úradu v zákonnej lehote nie je príčinná súvislosť, zodpovednosť žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov preto nie je daná (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. októbra 2013 sp. zn. 6 MCdo 16/2012). Najvyšší súd SR vyslovil, že o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol.

38. Otázkou príčinnej súvislosti bolo preto potrebné skúmať práve vo vzťahu uvedeného nesprávneho úradného postupu stavebného úradu a žalobcom sa domáhajúcej náhrady škody Bolo teda potrebné

posúdiť, či nevydanie rozhodnutia stavebným úradom v zákonom ustanovenej lehote malo (ako príčina) priamo (bezprostredne) za následok vznik škody.

39. Žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve jediným spoločníkom spoločnosti O. Z..F..P.. a zároveň vlastníkom nehnuteľností, na ktorých mal byť vybudovaný projekt, umiestnená stavba „N. W. F.“. Za predpokladu splnenia všetkých podmienok dohodnutých medzi žalobcom ako budúcim predávajúcim, spoločnosťou L., Z..F..P.. ako budúcim kupujúcim a spoločnosťou O. Z..F..P.. v rámci súkromnoprávneho obchodnozväzkového vzťahu - zmluvy o budúcej zmluve, a následného uzatvorenia zmluvy o prevode obchodného podielu žalobca mienil previesť 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. spolu s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam na budúceho kupujúceho za kúpnu cenu v sume 1.800 000 eur. Vzhľadom k tomu, že k splneniu podmienok, ku ktorým sa žalobca zaviazal, nedošlo, a to najmä k zabezpečeniu právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby a právoplatného stavebného povolenia na realizáciu stavby, budúci kupujúci od uzatvorenia zmluvy odstúpil. Žalobca po tom, ako dosiahol vydanie právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby, sa rozhodol zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 30.12.2012 previesť na nadobúdateľa - spoločnosť O. S. U..., so sídlom H. Y., F. H., H., Britské panenské ostrovy, svoj 100% obchodný podiel v spoločnosti O. Z..F..P.. spolu s nehnuteľnosťami za kúpnu cenu 1.060 000 eur.

40. Súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmaření podnikateľského zámeru bez ďalšieho nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. nečinnosť stavebného úradu je bezpochyby nesprávnym úradným postupom, ktorý však bez ďalšieho nemá za následok vznik škody. Sotožnil sa s jehoargumentáciou, že Vv danom prípade žalobcom požadovaná náhrada škody predstavuje hypotetický ušlý zisk vzhľadom na skutočnosť, že žalobca dobrovoľne vstúpil do obchodnozväzkového vzťahu, pričom splnenie podmienky na uzatvorenie zmluvy o prevode obchodného podielu podmienil činnosťou, aktivitou, rozhodnutím štátneho orgánu, ktorý nebol zmluvnou stranou, a preto ani nemohol vstúpiť do úpravy zmluvných vzťahov. Síce k uzatvoreniu zmluvy o prevode obchodného podielu v zmysle zmluvy o budúcej zmluve nedošlo v dôsledku nesplnenia podmienok, ku ktorým sa žalobca zaviazal, a to v dôsledku nezabezpečenia právoplatných rozhodnutí pre nečinnosť stavebného úradu, žalobca však naďalej zostal jediným spoločníkom v spoločnosti O. Z..F..P.. a rovnako vlastníkom nehnuteľností, na ktorých mala byť realizovaná stavba. Následný odpredaj obchodného podielu na základe zmluvy zo dňa 30.12.2012, t.j. približne pol roka od neuskutočnenia pôvodnej zmluvy so spoločnosťou L., Z..F..P., bol vo výlučnej kompetencii žalobcu, išlo o jeho vlastné rozhodnutie, a to znova bez nožnej ingerencie štátu ovplyvniť predmetné rozhodnutie žalobcu, ako ani výšku kúpnej ceny, ktorá vychádzala zo zmluvnej voľnosti zmluvných strán.

Je nepochybné, že štát nemôže niesť zodpovednosť za rozhodnutie žalobcu odpredať svoj obchodný podiel v spoločnosti za určitú sumu, ktorú si medzi sebou zmluvné strany dojednali, najmä, ak v zmysle žalobcom predloženého znaleckého posudku bolo relevantné požadovať za obchodný podiel v uvedenej spoločnosti sumu vo výške 1.800 000 eur. Preto, pokiaľ dôsledkom vzniku ušlého zisku bolo samotné rozhodnutie žalobcu, potom je vylúčená ako priama príčina vzniku žalobcom označenej ujmy iná skutočnosť. Aj keď v konaní bol preukázaný nesprávny úradný postup stavebného úradu, žalobca aj po nerealizácii obchodu s potencionálnym kupujúcim - spoločnosťou L., Z..F..P.. naďalej zostal jediným spoločníkom v spoločnosti O. Z..F..P.. so 100% obchodným podielom, ako aj vlastníkom nehnuteľností, zároveň disponoval aj právoplatným územným rozhodnutím o umiestnení stavby. V dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k tomu, že žalobca neuskutočil prevod obchodného podielu za dohodnutú kúpnu cenu, na druhej strane však všetko zostalo v dispozícii žalobcu. Žalobca tiež nepreukázal, že by neuzatretím zmluvy o prevode obchodného podielu dohodnutej v zmluve o budúcej zmluve so spoločnosťou L., Z..F..P., došiel o príležitosť predat' svoj obchodný podiel, ktorý mu zostal, a to za cenu dohodnutú v zmluve o budúcej zmluve.

41. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Nedôvodná bola aj námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dokazovanie, argumentujúc, že aj Ústavným súdom SR bolo konštatované, že ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na

spravodlivý proces, pretože v konaní nešlo o sporné skutkové okolnosti, na ktoré by bolo potrebné vykonať žalobcom navrhované dôkazy. Preto postupom súdu prvej inštancie nedošlo v tomto smere u žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal každým dôkazom predloženým v konaní a aj sa s ním náležite vysporiadal a odôvodnenie jeho rozhodnutia je v súlade s požiadavkou ust. §220 ods. 2 CSP. Námietky žalobcu, ktoré sa týkajú nedostatočného sa vysporiadania, resp. nevysporiadania sa s navrhovanými dôkazmi, ako aj nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za nedôvodné.

42. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, úspešnej v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) v zmysle § 428 CSP.